

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ 2011/2012

Již po čtvrté se na naší škole uskutečnila Literární soutěž. Zúčastnili se jí, jak se již stává tradicí, žáci všech ročníků naší školy. Tato akce je součástí podpory a rozvoje čtenářské gramotnosti.

Letošní téma „O ČEM SE MI SNÍVÁ“ bylo, jak se zdá, velmi podnětné. Vzniklo mnoho skvělých prací. Porota složená z jednotlivých učitelů a žáků měla těžké rozhodování. Nakonec vybrala ty nejzajímavější práce, jejich autoři získali knižní odměnu a své práce měli možnost veřejně prezentovat v Ústřední městské knihovně na Mariánském náměstí. Soutěž opět probíhala na dvou úrovních, tentokrát v opačném pořadí. Nejprve děti malovaly obrázky a následně psaly texty.

Hlavními organizátory literární soutěže byli paní učitelka MgA., Bc. Olga Králová, Mgr. Jana Kopecká, Mgr. Eva Jenšíková, Bc. Jana Kozlová, Mgr. Blanka Chýlová, Mgr. Lenka Veisová, Mgr. Marika Atatreh, PhDr. Dana Haladová, Mgr. Milena Rážová, Mgr. Anna Havelková, Mgr. Markéta Vokurková, Mgr. Hana Hartychová, Mgr. Kateřina Novotná, Mgr. Lucie Samlerová, Mgr. Olga Drbalová, Mgr. Markéta Nováková, Mgr. Pavlína Rosická, Mgr. Jana Andělová a Mgr. Michal Střítežský.

Všem patří naše velké poděkování.

VÍTĚZOVÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2011/2012 „O ČEM SE MI SNÍVÁ“

Nesoutěžní kategorie

1.A	práce celé třídy	O čem jsem si snil než začala škola
1.B	práce celé třídy	O čem sní 1.B HAD
1.C	Karel Fíla	O čem se mi snívá

I. kategorie

2.C	Kryštof Kouba	O čem se mi snívá
2.A	Martin Juda	Letadlo
2.B	Aneta Alžová	Kouzelný pták

II. kategorie

3.A	Tomáš Wooller	Let do neznáma
3.B	Alexandra Iljinskaja	Sny se plnit mohou
3.C	Nikol Chaloupková	Kouzelný autobus

III. kategorie

5.A	Barbora Mičková	Noční můra
5.B	Petra Hýblerová	Městečko aut

4.B Michaela Chytilová Sladká cesta

IV. kategorie

7.A Jakub Sehors Jak jsem poznal UFO

6.B Vojtěch Plaček Architekt

6.A Denisa Sklenářová Životní sen

V. kategorie

8.A Pavlína Volkeová Představitost

8.A Matouš Tomeš O čem se mi snívá

9.A Kevin Nguyen O čem se mi snívá

VÍTĚZOVÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2011/2012 O čem se mi snívá**I. kategorie**

1.A práce celé třídy O čem jsem snil než začala škola

1.B práce celé třídy O čem sní 1.B

1.C Karel Fíla O čem se mi snívá

2.A Anna Zýková Procházka lesem

2.A Martin Juda Letadlo

2.A Marek Sudík Závod

2.B Aneta Alžová Kouzelný pták

2.B Tomáš Hasman Jízda vlakem

2.B Simona Šimková Kamarádství s koníčkem

2.B Adéla Velíšková Jak jsem se seznámil s motýly

2.B Aneta Alžová Kouzelný pták

2.C Kryštof Kouba O čem se mi snívá

2.C Marija Ljuboja Můj sen

2.C Jakub Kýr O chlapečkovi z jiné planety

II. kategorie

3.A Tomáš Wooller Let do neznáma

3.A Oliver Waning Králíčci a já

3.A Tereza Konrádová Sladké dobrodružství

3.B	Alexandra Iljinskaja	Sny se plnit mohou
3.B	Klára Dupáková	Můj kůň a můj závod
3.B	Anna Šmatláková	Jak se splnil sen
3.C	Ladislav Koubek	Čert a já
3.C	Adam Turyna	Hora
3.C	Nikol Chaloupková	Kouzelný autobus

III. kategorie

4.A	Jakub Štambach	O čem se mi snívá
4.A	Matěj Roztočil	O čem se mi snívá
4.A	Nikola Appollonio	O čem se mi snívá
4.B	Eliška Zieglerová	O čem se mi snívá
4.B	Matyáš Ondřík	O čem se mi snívá
4.B	Michaela Chytilová	O čem se mi snívá
4.C	Michaela Sovová	4 básně
4.C	Kryštof Sedláček	Zlobivý křeček?
4.C	Pavel Dinh	Vidiny
5.A	Barbora Mlchová	Noční můra
5.A	Daniel Bartoš	Tajemství tajemného sklepa
5.A	Denisa Šírdlová	Moře
5.B	Petra Hýblerová	Městečko aut
5.B	David Chrudimský	Dopadení zločince
5.B	Ondřej Štechr	O čem se mi snívá

IV. kategorie

6.A	Václav Černý	Říše dárků
6.A	Simona Zelenková	Sen
6.A	Denisa Sklenářová	Životní sen
6.B	Gabriela Hemrová	Výhra
6.B	Adéla Jindrová	Havaj
6.B	Vojtěch Plaček	Architekt
7.A	Jakub Sehors	Jak jsem poznal UFO
7.A	Kristýna Kokošková	Krasobruslení
7.A	Veronika Szaková	Basketbal

7.B	Ondřej kotek	Slavný detektiv
7.B	Denisa Ricigliano	Třpytka
7.B	Tereza tomaierová	Zlý sen
7.B	Veronika Vávrová	O čem se mi snívá

V. kategorie

8.A	Pavlína Volkeová	Představivost
8.A	Tereza Šindlerová	Láska k hudbě
8.A	Matou Tomeš	O čem se mi snívá
8.B	Natálie Křišťůfková	O čem se mi snívá
8.B	Kateřina Janovská	O čem se mi snívá
8.B	David Jakeš	O čem se mi snívá
9.A	Martina Jirounková	O čem se mi snívá
9.A	Hana Tranová	O čem se mi snívá
9.A	Kevin Nguyen	O čem se mi snívá
9.B	Tonáš Macháček	O čem se mi snívá
9.B	Gabriela Hýžová	O čem se mi snívá
9.B	Denisa Vondrušková	O čem se mi snívá

ALMANACH VÍTĚZŮ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2011/2012**Uspořádání textů:** MgA. Olga Králová**Grafická úprava a sazba:** Vojtěch Růžička**Foto:** Ing. Vít Beran**Tisk sponzorsky zajistila Marketingová společnost S.E.N. spol. s r.o.****Základní škola
Kunratice**

O čem jsem si snil/a než začala škola, 1. A

SNIL JSEM O TOM, ŽE BUDEME MÍT NA HŘIŠTI POTOK.
 SNIL JSEM O TOM, ŽE SE NAUČÍM PSÁT 6.
 SNIL JSEM O TOM, ŽE BUDU SEDĚT VEDLE KOHO BUDU CHTÍT.
 SNIL JSEM O TOM, ŽE BUDU MÍT HODNĚ KAMARÁDŮ.
 SNILA JSEM O TOM, ŽE BUDU MÍT SAMÉ JEDNIČKY.
 SNILA JSEM O ŠKOLE V PŘÍRODĚ.
 SNILA JSEM O TOM, ŽE SE HODNĚ NAUČÍM.
 SNILA JSEM O TOM, ŽE SE NAUČÍM ODEČÍTAT.
 SNILA JSEM O HODNÉ PANÍ UČITELCE.
 SNILA JSEM O TOM, ŽE SE BUDEME UČIT O KONÍCH.
 SNILA JSEM O TOM, ŽE SE NAUČÍM PSÁT PSACÍM.
 SNILA JSEM O SAMÝCH JEDNIČKÁCH.
 SNILA JSEM, ŽE BUDEME JEZDIT NA HODNĚ VÝLETŮ.
 SNIL JSEM O HOLKÁCH.
 SNILA JSEM O SETKÁNÍ S DĚTMI VE ŠKOLE.
 SNÍM O HEZKÉ TRÍDĚ.
 O SNECH A PŘÁNÍCH PŘED VSTUPEM DO ŠKOLY SI POVÍDALY DĚTI.

Had Sen, O čem sní, 1. B

Janika – Přála bych si pejska.
 Adélka – Chtěla by žít v říši koní.
 Julinka – Žít tak v době, kdy byli dinosauři.
 Katarínka – Mít létajícího koníka.
 Honzík D. – Chtěl bych mít doma chameleona.
 Marianka – Chtěla bych, aby mě kůň převezl do pohádkového světa.
 Šárka – Chtěla bych mít pejska.
 Danielka – Chtěla bych vidět opravdové princezny.
 Zuzanka – Chtěla bych se podívat do kouzelné zahrady.
 Tereza S. – Mít létajícího koně a vidět svět z výšky.
 Emma – Být mořskou hvězdicí a pozorovat svět pod vodou.
 Tereza T. – Chtěla bych plavat s delfíny.

Martin – Mít tak koně a jezdit na něm.

Honzík V. – Jet dlouhou mašinou.

Cyril – Chtěl bych se starat o zvířátka.

Agátka – Být medovou královnou.

Kája – Chtěla bych být mořskou pannou.

Vojta Č. – Chtěl bych číst knihu o autech.

Filip – Mám rád zvířata, chtěl bych být farmářem.

Matouš – Být tak mušketýrem.

Viktor – Chtěl bych jet k moři.

O čem se mi snívá, Karel Fíla, 1. C

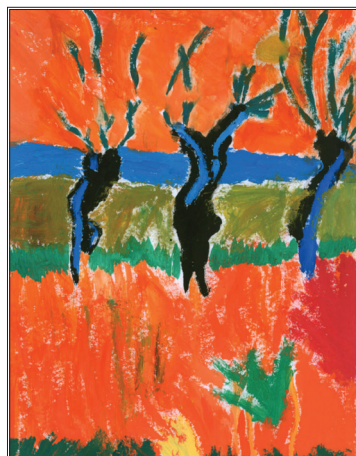
Byl jednou jeden chytrý lev a vládnul moudře všem zvířátkům. Pak přišel zlý lev a chtěl zahnat chytrého lva pryč, aby mohl on sám vládnout všem zvířátkům. „Co tu děláš?“ řekl chytrý lev. „Já chci vládnout.“ Řekl zlý lev. „To ale musíš splnit moje úkoly.“ řekl hodný lev. „Když je nesplníš, vypadnou ti drápy a bez drápů nemůžeš vládnout.“

První úkol byl najít královský prsten a zlý lev ho nenašel a tak mu vypadlo 5 drápků. A hrozně ho to bolelo. Nesplnil ani druhý úkol a vypadly mu všechny drápy. Odešel pryč.

Všechna zvířátka oslavovala, měla radost, že budou mít i nadále svého milovaného krále a budou spokojeně žít až do smrti. Zazvonil zvonec a snu byl konec.

Letadlo, Martin Juda, 2. A

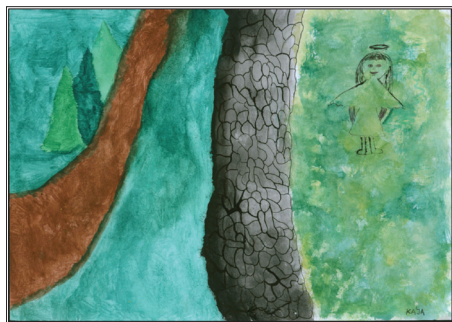
Bojng 737 hlásí, že za půl hodiny přistaneme. Kapitáne, hoří nám jeden motor! Co s tím budeme dělat? Bojng 737 hlásí, že hoří jeden motor. Cože? Omlouváme se, že asi nepřistaneme. Kapitáne, co kdybychom přistáli na tamtom letišti. Tak jo. Kapitáne, klesáme. Kapitáne, přistáváme. Bojng 737 hlásí, že jsme právě přistáli. No konečně. Už bylo na čase. Tak se můžeme rozejít. Kapitáne, ještě jsme neuhasili ten motor. Tak ho uhasíme.

Procházka lesem, Anna Zýková, 2. A

Po obědě bylo moc hezky. Oblékli jsme a šli ven. Šli jsme lesem a potkali jsme srnku. Chvíli jsme ji pozorovali. Srn-

ka za chvíli utekla. V lese jsme sbírali houby. Vyšli jsme z lesa a vešli na pole, kde jsme pozorovali rodinku zajíců. Po poli jsme došli k autu a jeli jsme domů. Doma jsme uvařili večeři a já jsem mámě pomáhala. Společně jsme večeřeli krupicovou kaší. V pokojíčku jsme si povídali o našem výletě.

Závod, Marek Sudík, 2. A

Chtěl bych vyhrát v autozávodě 1. místo, aby byli soupeři daleko za mnou. Nebo být na 2. místě nebo 3. místě. Bylo by mi jedno, kdybych dostal diplom, medaili nebo pohár.

Byl jednou jeden závodník. Jednoho dne měl ve schránce na dopisy obálku. Když ji rozbil, stálo tam:

Pozvánka na auto závod – koná se 21. října 2011 v jednu hodinu odpoledne.

Závodník řekl: „Vždyť to je zítra.“ A protože bylo 12 hodin večer, závodník šel spát. Ráno se nasnídal a šel si zkontrolovat závodní auto. Po obědě vyrazil na cestu. Odstartovalo se a jeli, jeli a jeli. Nakonec vyhrál 1. místo a dostal medaili.

Jízda vlakem, Tomáš Hasman, 2. B

Jednou jsem šel spát a zdálo se mi, že jsem ve vlaku. Najednou vlak zastavil na nádraží. Vystoupil jsem a vlak mi ujel. Už se stmívalo. Čekal jsem, dokud nepřijel další vlak. Ten byl mnohem menší. Měl jenom tři vagóny. Pan průvodčí se zeptal, jestli chci nastoupit. Řekl jsem, že ano. Vlak se rozjel a jel až na konečnou, kde mě průvodčí vysadil. Tam na mě čekala máma s tátou.

Kamarádství s koníčkem, Simona Šimková, 2. B

Jednou jsem si šla sednout pod strom a usnula jsem pod ním. Zdálo se mi, že jsem se ocitla ve světě, který nebyl jako ten náš svět. Místo lidí tam byli skřítki. Objevil se tam i koníček. Hned jsem se ho zeptala, jak se jmenuje. Jmenoval se Hvězdička. Také jsem mu pověděla své jméno a zeptala se, co je to za zemi, ve které jsem se ocitla. „Toto je země skřítků, pojd', já ti ukážu královnu Felicii.“ Najednou jsem uviděla zámek. Vešli jsme dovnitř a před námi byla královna. Pozdravili jsme ji a zase odešli. Zeptala jsem se Hvězdičky, jestli mě sveze. Hvězdička souhlasila. Vzlétly jsme, jů z té výšky bylo všechno vidět. Zeptala jsem se, kam letíme. „Letíme do čokoládového světa,“ odpověděla Hvězdička. „Co tam budeme dělat?“ „Proletíme se nad ním. Můžeme si vzít čokoládu?“ „Ano, můžeme.“ Za chvíli jsem viděla

čokoládové stromy a byly tam i čokoládové květiny. Ó, ó, ó to byla dobrotá! Byla bych tam pořád. Ale Hvězdička řekla, že už musíme letět, a tak jsme letěli. Najednou jsem se probudila. Škoda, že to byl jen sen. Pomalu jsem šla domů.

Jak jsem se seznámila s motýly, Adéla Velíšková 2. B

Navečeřela jsem se a šla spát. Zdál se mi hezký sen, že jsem místo do pokoje vstoupila do zahrady. Poletoval tam zlatý motýl. Když jsem se ho dotkla, v tu chvíli byl ze mne také motýl. Skamarádila jsem se s dalšími motýly a společně jsme létali z kytky na kytku a pily šťávu sladkou jako med. Potom jsme se rozlétli po okolí. Viděli jsme nádhernou louku. Slétli jsme o něco níž, abychom viděli, jak vypadá z blízka. Opět jsme uviděli pěkné kytičky a hned jsme dostali velkou chuť ochutnat sladkou šťávu. Potom jsme si s motýly hráli, až jsem se z toho probudila.

Kouzelný pták, Aneta Alžová, 2. B

Šla jsem spát. Brzo jsem usnula a najednou jsem uslyšela pípání. Věděla jsem, že je to ptáček. Venku mrzlo a tak jsem ho vzala dovnitř. Řekl mi, že si mohu přát, co chci. Přála jsem si létat. „Splním ti tvé přání,“ řekl. „Otevři okno, vyskoč a rychle roztáhni ruce.“ „Mně to jde, děkuji“, volala jsem radostně. Doletěli jsme spolu až ke slunci. Byli jsme i v Číně a Egyptě a ještě v mnoha jiných zemích. Potom jsem už musela letět domů. „Škoda, ale bylo to krásné dobrodružství!“

O čem se mi snívá, Kryštof Kouba, 2. C

Jednou byly Vánoce. Začal jsem přemýšlet, jak doopravdy vypadá Ježíšek. Najednou jsem se vzbudil a sešel dolů a lehl jsem si na gauč a usnul. Zdálo se mi o tom, že stojí u stromku Ježíšek. Byl celý červený a u kalhot a čepice měl bílý proužek, na konci čepice hezkou stříbrnou bambulku, na tričku zlatý a stříbrný flek. Měl černé boty a seděl na židličce. Pil čaj, který jsem mu

připravil na malý stoleček. Připravil jsem mu také perník a pro jeho soby mrkve. Potom vyšel ven, nasedl na saně a odjel do tmy. Na zemi a na obloze se objevil zlatý a stříbrný prášek. Na

zemi byl mezi práškem zvoneček, na který jsem zazvonil a probudil jsem se.

Můj sen, Marija Ljuboja, 2. C

Chtěla bych být doktorkou,
 děti bych uzdravila okurkou.
 Děti bych léky uzdravila
 a jejich maminka by se usmívala.
 Když půjdou z mého domu ven,
 budou mít hezký den.
 Teďka můj doktorský den skončil,
 mé uzdravování ukončil.
 Teďka i já můžu do svého
 doopravdického domu jít
 a se svými dětmi se můžu pobavit.
 Tak už můžu spát
 a zítra si hezký den udělat.

O chlapečkovi z jiné planety, Jakub Kýr, 2. C

Byla jednou jedna planeta, na které žil jeden chlapeček s maminkou a tatínkem. Jednoho dne přiběhl chlapeček za maminkou a měl v ruce knížku o planetách. Řekl mamince, že chce odletět na jinou planetu. Maminka se na chlapečka podívala a řekla: „Na jinou planetu? Však pojedeme na jinou planetu. Víš, že se tahle planeta zmenšuje, a proto odletíme na planetu Oranžovku.“ „A kdy?“ ptá se chlapeček. „Za měsíc.“ odpověděla maminka. A opravdu za měsíc se všichni lidi naskládali do rakety a odletěli na jinou planetu a tam si postavili dům. Chlapečka přihlásili na florbal a jednoho dne hrál zápas a vyhrál.

Sladké dobrodružství, Tereza Konrádová, 3. A

Jednoho prosincového rána jsem vstala a podívala se z okna a hned jsem se šla obléknout. Vyběhla jsem ven a tam padaly jahodové vločky! Domy byly z karamelu a z perníku a tašky byly z tvrdé čokolády. Všechna studená voda se změnila v mléko a ta teplá voda zase v čokoládu. Tak jsem popadla sáňky a šla jsem pro kamarádky Rozárku a Klárku. Vylezly jsme na nejvyšší kopec v Kopečkově a namířily si to rovnou dolů, to se ví, že na sáňkách! A pak byl večer. Táta si četl noviny a najednou řekl: „Je tam napsáno, že v Kopečkově je ukryt poklad a kdo ho najde, dostane 50 liber.“ A tak jsme s holkama plánovaly, plánovaly a plánovaly, jak poklad najít. Vzaly jsme kyblíky a šly ke kašně a tam vypouštěly čokoládu do kyblíků, ale té čokolády bylo trochu více, takže přetékala na chodník a pak se to stalo! Já jsem šáhla do čokolády, vytáhla jsem velkou truhlu a zkoušela ji otevřít. Víko truhly povolilo

a my jsme vykřikly úžasem....

Crrrrr!!! Už je 9 hodin, slyším, jak volá maminka. A tak se vlastně nikdy nedozvím, co v té truhle bylo.

Králíčci a já, Oliver Waning, 3. A

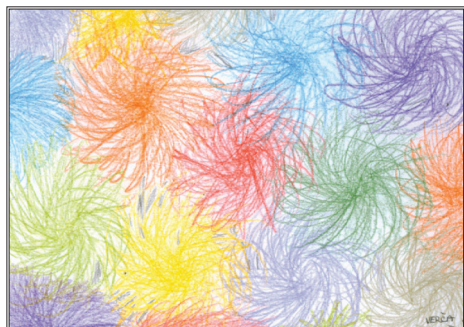
Zalehl jsem do postele a... najednou jsem byl na nějaké louce a viděl jsem na ní jeden jediný strom. Vylezl jsem na něj a tam jsem objevil dvě docela malá vejce. Čekám, čekám a najednou: „Křáp a křáp!“ Z jednoho vylezl pruhovaný králíček a z druhého vykoul puntíkový králíček! Vykulil jsem oči a udivením jsem spadnul ze stromu! Když v tom na mě jeden králíček promluvil: „Mohl bys nám ukázat cestu za mámou a tátou?“ A já řekl ano, ale kam, no přece, přece do lesa. Tak jsem šel, jdu a jdu a najednou slyším něco z křoví! A zase! Jdu za zvukem, opatrně odhrnu křoví a vidím dva plačící králíky.

„Proč pláčete?“ zeptal jsem se. A jeden z nich řekl, že šli pro jídlo a už nenašli cestu zpátky. A kde máte děti? Ty se ztratily. A nejsou tohle vaše děti? Ukázal jsem malé ušáčky a oni vyskočili radostí a zajásali:

„Ano! Ano! To jsou oni!“ A jak zpátky? Půjdeme prostě tam, odkud jsme přišli. Šli jsme černým lesem a najednou za mnou jeden z králíčků zajásal: „Vidím světlo!“ „Hurááááá, hurááááá“ zvolali jsme všichni.

A v ten moment mě máma vzbudila.

Let do neznáma, Tomáš Wooller, 3. A

Šel jsem spát. A najednou jsem byl ve vzduchu! A dokonce ve svém autě! Když stisknu brzdu, letím dolů, a když zmáčknou plyn, letím vpřed. A jeřda, letím nahoru! Jak se dostanu dolů? Začal jsem volat o pomoc. Ale nikdo se neozval. To je špatný. Ale najednou jsem uviděl krabičku a na ní bylo napsáno ZÁVAŽÍ a tak jsem ji rychle otevřel. Kouknul jsem se dolů a viděl jsem Prahu. Byla malá, ale hezká. A pak jsem vyndal to závaží a letěl jsem rychle dolů. Ale to nebyla Praha, ale hustý prales!

A jeřda! Letěl jsem dolů a dolů a pak jsem spadnul. Bum!!! A byl jsem dole. Řekl jsem si, že je po mně. Ale nebylo. Na tváři jsem ucítil chlad, otevřel jsem oči. Nade mnou stojí tygr a dlouhým jazykem mě olizuje. Stali jsme se kamarády. Dokonce mě svezl na svém hřbetě. Bylo to moc prima. A pak mě odvezl do jejich vesnice. Byla strašně veliká. Přímo ohromná. Byla snad větší než Rusko!

A najednou cink, cink. Probudil jsem se. Byl jsem rád, že jsem doma ve své posteli!

Můj kůň a můj závod, Klára Dupáková, 3. B

Mě se sní o tom, že jezdím na koni a vyhrávám závody. Můj milovaný kůň se stal závodníkem a stal se mým Pacholíkem. Jezdili jsme a jezdili do mé oblíbené skály. Na louky a na kopce, jezdili jsme lehoulince. Jezdili jsme po stráních a objevili jsme krásnou stáj. Běhali jsme po loukách a stráních - a v tu chvíli nás napadlo, kdo je v té stáji? Chvilku jsem přemýšlela. Až mě napadlo: „To je přece moje teta!“

A vedla krásného hnědáka a volala: „Kláro! Klárko! Kláro, kde jsi? Kde jsi?“

„Tady, tetičko!“, odpověděla jsem a teta řekla: „Milá Klárinko, vše nejlepší k tvým narozeninám, tady máš svůj dárek“ Byl to kůň, krásný hnědák.

„Jmenuje se hvězda“

„Děkuji, teto, moc děkuji.“

V tom vyšla celá moje rodina a máma nesla číslo na závody a vstupenku. Také všechno vybavení (i oblečení.)

„Máš jeden den na trénování, zítra jedeš s Hvězdou závody, parkurové závody.“

„Juchů, ty mi jdou!“

A tak se jelo. První jízda byla bez problémů. Druhá úplně stejně, takže žádná překážka nebyla shozena. A pozor! Jede se třetí kolo. Chvilku napětí... kdo to bude? A je to Hvězda a Klára! Byli moc šťastní. A vyhrála zlatý pohár. A já, já... v tom mě táta probudil a šlo se do školy. Tam jsme si vyprávěli to, co se nám zdálo....

Sny se plnit mohou, Alexandra Iljinskaja, 3. B

Já jsem tučňák a jmenuju se Bim. Moc krásný jméno to teda není, je to spíš srandovní jméno, ale o tom teď nebudu mluvit a radši vám povím, co se mi jednou zdálo. V tom snu bylo, že ...

Jednou jsem uslyšel, že něco houká. Vyšel jsem ven ze svého iglú a uviděl jsem nějakou strašně velkou a barevnou velrybu. Byli na ní dvounohý zvířata, kteří se jmenovali lidi. A ty lidi velrybě říkali „parník.“ Až ten „parník“ přistál, lidi z něho vylezli a šli se dívat na naši krajinu. Já jsem počkal, až odejdou daleko. Když odešli, tak jsem vylezl na ten... na ten... na ten parník a šel jsem se dívat, co tam všechno mají. Nejdřív jsem se díval do místnosti, která se jmenovala pokoj. Pak jsem chtěl jít dál, ale ta velryba, teda ten parník se hýbl, naběhli tam lidi a - a uviděli mě a všichni mi začali říkat: „Ten je ale milej, ten je ale krásnej.“ A tak dál. Jeli

jsme dlouho, nějak dva dny. Potom parník zastavil, všichni lidi vyšli ven a já zůstal s řidičem sám. Nevěděl jsem, co bude se mnou dělat. Báł jsem se. On řekl: „Tak tě odvezu domu.“ A udělal to. Neodvezl mně teda k sobě domů, odvezl mne do mého domu. Ten řidič byl ale hodnej. Je to škoda, že jsem nebyl v Česku, ale doma je líp. Pak jsem se probudil. A něco zahoukalo, uviděl jsem parník. Můj děda říkal: „Sny se plní.“

Jak se splnil sen, Anna Šmatláková, 3. B

Jednoho dne se jeden kluk probudil v posteli a hnál se ke stolu. Pak povídá mamince: „Mami, mně se zdál tak hezký sen, lítal jsem si mezi mraky jako pták.“ A maminka řekla: „To je opravdu moc hezký sen“. A kluk řekl: „To bych chtěl, aby se to stalo doopravdy.“ Jednou v sobotu maminka musela do práce a Jirka by musel být sám doma, protože táta byl ve Francii. Tak musel s maminkou do práce. (Máma byla kosmetička.) Když přišli do salonu, bylo to tam kouzelné. Omylem se dotkl nějakých stínů, vyletěl oknem a lítal si jako ve svém snu. To, že se něco jen zdá, nemusí znamenat, že se to nedá uskutečnit. Maminka ho hledala úplně všude. Našla ho, až když se podívala na nebe. Právě, když se podívala, Jirka padal dolů, ale když spadl, nic se mu nestalo. Maminka mu pak řekla: „Když o něco hodně stojíš, tak když si to budeš hodně přát, splní se ti to!“

Čert a já, Ladislav Koubek, 3. C

Jednou jsem čekal na autobus a vtom přišel na zastávku čert. Řekl: „Proměním tě v kostlivec!“ Čert začal čarovat: „Óbrus, kólus, sóbrus.“ Stál jsem bez hnutí a pozoroval ho. Kostlivec se ze mě nestal, ale místo hlavy jsem měl jenom lebku. Na autobus jsem úplně zapomněl a jak smyslů zbavený jsem utíkal domů. Vymyslel jsem, jak to udělat, abych vyžrál nad čertem. Děda mně půjčil kladivo, abych mohl čerta vystrašit. Čerta se mi podařilo brzy najít, a když mě uviděl, lekl se, upustil kouzelnou hůlku a pelášil pryč. Zvedl jsem hůlku a zkoušel se odčarovat: „Surbá, sulók, sorbus.“ Sláva, pomohlo to. Byl jsem to zase já. „A teď budu čarovat!“ řekl jsem si. Ale pak jsem se vzbudil.

Kouzelný autobus, Nikol Chaloupková, 3. C

Bylo to jedné krásné noci při úplňku. Zdálo se mi o neobyčejném autobuse a já jsem se stala červenou Karkulkou. Šla jsem na zastávku a přijel autobus s křídly. Na sedadle řidiče seděl vlk a říká: „Nastupovat! Nastupovat!“ Nastoupila jsem a sedla jsem si vedle Pinochia. Jela

jsem na návštěvu ke Sněhurce. Když jsme přiletěli do lesa, potkala jsem trpaslíky a ti mě přivedli do chaloupky. Povídaly jsme si se Sněhurkou a ta pak navrhla: „Půjdeme do lesa na jahody.“ Souhlasila jsem. Procházely jsme se, a když jsme měly plné hrníčky, vrátily jsme se. Pak jsem se rozloučila, trpaslíci mě doprovodili na zastávku. Nastoupila jsem do autobusu a opět tady byl vlk. Když jsem vystupovala, vlk mě chtěl sníst, tak jsem začala křičet a vtom jsem se probudila u babičky v pokoji. Oddechla jsem si, že to byl jen špatný sen.

Hora, Adam Turyna , 3. C

Byl krásný den. Jel jsem autem a najednou zčernaly mraky, zablesklo se a vypukla velká bouře. Hora, na kterou jsem se podíval, úplně praskla a začala z ní vytékat láva. Láva se hrnula a hrnula a já jsem se tak bál, že jsem šlápl na plyn a jel jsem co nejrychleji. Ale marně. Láva letěla jako blesk, tak jsem uhnul a schoval se v nedalekém lese. Za chvíli se začala láva objevovat i tady, tak jsem ujížděl šíleně zpocený a vystrašený. Myslel jsem si, že už mě láva dohoní a najednou jsem se ocitl doma a byl jsem rád.

O čem se mi snívá, Jakub Štambach, 4. A

O křečkoví se mi sní,
čekám, až mě navštíví.
Zavěsí se na mříži
visí jako netopýři.
Ptal jsem se jich: „Proč?“
Prý pro slepičí kvoč.

O čem se mi snívá, Matěj Roztočil, 4. A

Sen začínal ohromně,
měl jsem dům na stromě.
Trpaslíci vyšitý,
kalhotky maj zašitý.
Duha na obloze je,
trpaslíci křičí: „Ou, jé!“

O čem se mi snívá, Nikola Appollonio, 4. A

Byl jsem v ráji čokolády
nebo spíše marmelády.

Maminka je žvýkačka
cesta bílá čokoška.
Vede k velkému vajčku,
ve kterém najdu hračičku.

O čem se mi snívá, Eliška Zieglerová, 4. B

Snívá se mi o tom, že vystuduji gymnázium a dostanu se na právnickou fakultu. Jako moje kamarádka ze Železného Brodu. Taky bych chtěla odcestovat na dovolenou do New Yorku, abych si tam koupila různé věci, například značkové boty a kabelky, abych se lépe naučila anglicky. A dále bych se tam podívala hlavně na sochu svobody a na mrakodrapy. Dále bych chtěla navštívit nějaký ze slavných muzikálů. Možná bych v tomto krásném městě mohla potkat svou životní lásku. Další místo, kam bych se chtěla podívat, je Francie konkrétně do hlavního města Paříž. Podívat se na Eifelovu věž, a také na celou Paříž. Další z měst, které bych chtěla navštívit, je Londýn. V Londýně bych ráda potkala Kate, Williama a samozřejmě Britskou královnu. Když už bych byla v tomto městě s dvoupatrovými autobusy, chtěla bych se jedním projet a navštívit londýnské památky.

Také sním o tom, že si koupím farmu a na ní si pořídím koně. Chtěla bych s ním závodit v parkurovém skákání a vystupovat s ním například v O2 aréně. Chtěla bych se naučit bruslit na ledě jako profesionální krasobruslařka. Až mi bude okolo třiceti let, tak by se mi líbilo mít velký dům s velkou zahradou, abych mohla mít hodně psů. Velmi se mi líbí Jack Russel teriér, protože je velmi aktivní a hodný a také Yorksheera. A v domě mít velkou knihovnu s mnoha krásnými knihami. Moc by se mi líbila velká šatna, kterou bych měla plnou krásných věcí, které bych si ráda dovezla z různých koutů světa. Jelikož budu mít velkou právnickou

firmu, budu potřebovat prostornou kancelář, kde se budu moci scházet se svými klienty, se svými kolegy, nebo kde budu moci v klidu dělat svou práci. Chtěla bych mít velkého papouška, kterého bych mohla naučit mluvit. Kdyby se mi podařilo splnit alespoň půlka těchto snů, byla bych opravdu velice šťastná.

O čem se mi snívá, Matyáš Ondřík, 4. B

Jednou, když maminka s tatínkem chtěli, abych se neučil hrát hokej, tak jsem byl na tréninku a hráli jsme minihokej. Protože jsme měli turnaj, trenér se mě zeptal: „ Matyáši, nechteš být brankář?“ Já jsem řekl: „ To bych rád.“ A od té doby jsem brankář stále. Teď se mi snívá o tom, že jsem nejlepší brankář a že hraju v NHL, také že jsem vyhrál Stanleyův pohár

a v České reprezentaci budu brankařská jednička a vyhraju MS. Je to, jako kdybych se převtětil do nějakého hodně dobrého českého brankaře, který hraje, nebo hrál v NHL, v České reprezentaci a v Tip sport extralize. Který vychytal několik O a vyhrál hodně medailí a pohárů. Občas se mi snívá také o fotbalu. Snívá se mi, jak v jedné sezoně jsem střelil sto třicet tři gólů, a že jsem dobrý jako Lionel Messi, i lepší. Představuju si, že budu hrát v Lize mistrů. Doufám, že se mi mé sny splní.

Sladká cesta, Michaela Chytilová, 4. B

Jednou, když jsem se ráno probudila, pokojíčkem tekla čokoládová řeka. Když jsem se rozhlédla, v dálce jsem uviděla loďku. Připlula až ke mně, tak jsem do ní nasedla a nechala se unášet proudem. V dálce se tyčily vysoké hory. Našla jsem pádlo a zabrala, až na mě kapky z řeky cákly. Olízla jsem se a zjistila, že je to hořká čokoláda. „Mňam, ta je tak dobrá!“ řekla jsem si. Po pravé straně ke mně

přitékala mléčná čokoláda a z leva sem tekla oříšková. Viděla jsem, že hory jsou ještě daleko a tak jsem si ještě na chvíli lehla. Když jsem se probudila, má loďka už byla blízko hor. Viděla jsem půjčovnu lyží a jedny lyže jsem si tam půjčila. Potom jsem nasedla na lanovku, když jsem byla asi v půlce cesty, kousek lanovky se odlomil.

Olízla jsem ho a zjistila, že je z perníku a tak jsem té lanovky kousek snědla. Lanovka mě dovezla až nahoru a tam mě vyhodila. Spadla jsem pusou přímo do šlehačky. „Fuj, to jsem se lekla!“ a tak jsem došla k tomu, že je tahle hora z vanilkové zmrzliny. „Tátovi by se nejvíc líbila salámová, ale tahle je pro děti dobrá!“ řekla jsem si a už jsem svištěla dolů. Tak jsem si to sjela asi pětkrát a lyže vrátila. Když jsem se otočila, viděla jsem na druhé straně velký aquapark. Nasedla jsem do loďky a pádlovala na druhou stranu. Měla jsem štěstí, že tam půjčovali plavky – a ... „Hurá plavat! Naštěstí je ten bazén vnitřní,“ povídám si, protože je velká zima. Myslela jsem, že bude voda studená, ale když jsem vlezla do bazénu, zjistila jsem, že je krásně teplá. Omylem jsem se trošku napila a místo vody byl bazén plný pomerančového džusu: „Jé, ten byl výborný!“ Když jsem si pořádně zaplavala, šla jsem se převléct a jela proti proudu zase domů. Přijela jsem akorát na oběd.

4 básně, Michaela Sovová, 4. C

1. báseň

U hrobečku si udělal kopeček
malý krteček Bobeček,

měl ho velice rád,
udělal si z něho hrad.

2. báseň

Dobrý přítel ti vždy pomůže,
jde přes trní i přes růže,
udělá pro tebe vše, co může,
a pak ti přinese i ty růže.

3. báseň

Láska tě vždy zahřeje
a dá ti přitom hodně naděje,
vylepší ti duši tvou,
a omámí ji náhodou.

4. báseň

Slzy padají z očí lidí
a já je jenom občas vidím,
chci cítit to, co cítí jiní,
lásku, štěstí, naději.

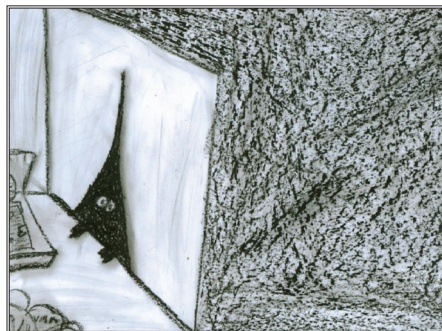

Zlobivý křeček? Kryštof Sedláček, 4. C

Byl jsem u babičky na prázdninách. Přijel jsem domů, a tam na mě čekalo velké překvapení, maminka mi koupila mého vysněného křečka. Moc se mi líbil, dal jsem mu jméno Hugo. O Huga jsem se dobře staral, každý den jsem mu čistil klec, dával mu jídlo a pití. Druhý den jsem si řekl, že si budu hrát s křečkem. Vyndal jsem ho ven a Hugo mě kousnul a utekl se schovat za ledničku.

Byl jsem v šoku, že mě Hugo kousnul a pak utekl. Byl jsem smutný, skoro jsem i brečel, a potom jsem zapísal a Hugo vyběhl zpoza lednice a přinesl mi lego panáčka, kterého jsem před rokem ztratil.

Nebyl jsem na Huga našťvaný, spíš jsem byl hrdý, že mám tak statečného křečka. Dal jsem mu za odměnu piškot a dal jsem ho zpátky do klece.

Vidiny, Pavel Dinh, 4.C

Potkal jsem strašidlo,
vypadalo jako mnich,

v rukou mělo plno knih.
Asi jsem se spletl.

Nakonec mělo v ruce kuš
a v kapse nůž.
Asi si myslel, že jsem sýr,
který má na puse knír.

Jedl maso
a v kapse měl laso.
To maso bylo velký kus,
asi vykaká velký trus.

Schoval jsem se pod peřinu,
vydržel jsem tam vteřinu.
Asi jsem měl vidiny,
ale ty vidiny trvaly hodiny.

Tajemství tajemného sklepa, Daniel Bartoš, 5. A

Jednou se mi zdálo o tom, že jsem šel do sklepa a něco jsem hledal. Hledal jsem, ale pořád jsem to nemohl najít. Za chvíli jsem zjistil, že jsem někde kde to vůbec neznám. Bylo to tam velké a tak jsem si řekl, že budu dál hledat. Nenašel jsem nic z toho, co jsem hledal. Později jsem objevil skryté dveře.

Otevřel jsem je a viděl jsem malý sklep, kde byl jenom mrazák a pár poliček. Konečně jsem našel to, co jsem hledal. Vzal jsem to a chtěl jsem odejít, ale najednou jsem uslyšel zabručet mrazák. Znovu jsem chtěl jít, ale on znovu zabručel a potom zapískal a rozjel se za mnou. Běžel jsem, ale mrazák jel rychle. Doběhl jsem ke schodům a najednou můj sen skončil.

Noční můra, Barbora Michová, 5. A

Jednou se mi zdál prapodivný sen. Možná se mi budete smát, ale zdálo se mi, že sedím v lese s Ronem a Hermionou a najednou začne bouřka. Utíkali jsme domů. Cestou domů jsme potkali paní Weasleyovou s Giny.

Chvíli jsme šli a najednou se Ron s Giny odtrhli, a když se jich paní Weasleyová zeptala, co to dělají. Řekli ještě v běhu „Ale mi si chceme vydělat peníze!“ Pak už jsem šla jenom já, protože paní Weasleyová s Hermionou běželi za Ronem a Giny. Došla jsem domů, otevřela jsem branku a šla ztemnělou zahradou. U zadní branky někdo byl, právě jí zavíral. Byla to nějaká černá skvrna. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy víte, že to špatně skončí, ale nemůžete s tím nic dělat.

Otočila jsem se a místo domu stála na zahradě sanitka. Tedy on to byl vlastně stan v podobě sanitky a z toho stanu tekli potůček. Ta černá skvrna do toho stanu vešla. Nazvedla jsem tedy jeho cípek a v tom okamžiku mě to vcuclo. Měla jsem pocit jako na horské dráze.

Byla jsem pod vodou a nade mnou černý nafukovací člun plný smrti jedů . Nebylo cesty zpět. Říkali nějaká slova divným jazykem. Já jsem mu nerozuměla, ale věděla jsem, co to znamená. Říkali: „TVŮJ OSUD.“

Udělal se mi horko a uslyšela jsem, jak se někdo ledovým tónem směje. Ten hlas se smál mně!

Probudila jsem se celá zpocená a vyděšená. Byl to opravdu hrozný sen.

Moře, Denisa Šídllová, 5. A

Zdálo se mi, zdálo,
že je vody málo.
V rybnících a řekách
pluje malá rybka.
Ta rybka je zlatá,
krásně zlatoučká,
splní ti tři přání,
a zase dál uhání.

V tomto snu je moře,
kde sladká voda kouše.
V tom moři jsou žraloci,
koušou jako králíci.
Mezi nimi plují,
já jako velká hrdinka.
Žraloků se nebojím,
já se s nimi kámoším.

Dopadení zločince, David Chrudimský, 5. B

Nedávno se mi zdál zvláštní sen. Den před tím jsem se koukal na večerní zprávy, kde hlásili, že po Praze 4 chodí nebezpečný zločinec a právě o tom byl ten sen. Jednou odpoledne, když jsem šel ze školy, viděl jsem, jak nějaký muž bere stařence tašku. Hned jsem se schoval za strom a sledoval zločince. Na štěstí vždycky mám u sebe mobil, tak jsem zavolal 158 a řekl, kde jsem a co se stalo.

Zanedlouho už bylo slyšet houkat sirény. Policie zloděje dopadla a zatkla. Tím jsem pomohl tomu, že zloděj už nikoho nebude ohrožovat. V tom snu jsem byl na sebe pyšný a rád bych byl takhle užitečný i v reálném světě.

O čem se mi snívá, Ondřej Štecher, 5. B

Jednou se mi zdálo, jak jsem letěl na Měsíc. To mi bylo asi deset let. Když jsem se dostal do rakety, uvědomil jsem si, že budu muset vydržet strašných pár dní bez rodičů.

Najednou raketa začala startovat. Celou raketou prošel strašný hluk. Než jsem se nadál, raketa byla ve vesmíru. Dostali jsme se do stavu beztíže a já jsem začal létat. Najednou na mě nějaký pán zakřičel, abych se radši držel. Tak jsem se chytnul tyče. Pomalu jsem se dopravoval do postele.

Zdálo se mi, že jsem byl na Měsíci a potkal jsem tam malého robůtka zeptal jsem se ho, jak se jmenuje. Robůtek mi řekl, že se jmenuje R2-D2. Ale pak na mě pán zamumlal, že mám vstávat, že jsem na Měsíci. Tak jsem na sebe hodil skafandr. A šel jsem. Bylo hezké chodit po Měsíci. A co nevidět, viděl jsem malého robůtka, který měl na sobě nápis R2-D2. Tak jsem si ho vzal. Najednou slyším. Že máme jít do rakety.

Nastoupil jsem a šel jsem jíst. Vždy bylo vidět obrysy Země. A v tom slyším: „Ondro, stávej!“ Tak jsem vstal a šel snídat. Pak jsem si řekl: „Škoda, takový robůtek by se mi hodil.“

A co vy, chtěli byste, takového robůtka?

Tak končí můj sen.

Městečko aut, Petra Hýblerová, 5. B

Jednou, když jela mamka na nákup a ségra byla ve škole, řekla jsem, že počkám s bráškou doma. Bráchovi jsou dva roky. Chtěl se koukat na Auta (Cars2). Pustila jsem mu je tedy na notebooku a šla jsem si lehnout na gauč a na něm jsem usnula.

Najednou slyším: „Pěťo, Pěťo, pomoc!“ Rychle jsem utíkala do obýváku, ale nešly mi otevřít dveře. Slyšela jsem odtamtud hlas, který mi připomínal Buráka z toho filmu. Brácha mu řekl, ať odjede a nestojí před dveřmi, abych mohla projít. Vešla jsem dovnitř a opravdu tam stál Burák. Nevěděla jsem co dělat, jestli mám zavolat mamce, anebo ne.

Nakonec jsem jí nezavolala, jelikož nám Burák nabídl, jestli bychom se s ním nechtěli koukat na Bleskovy závody. Já jsem se na to moc netvářila, ale když chtěl jít brácha, musela jsem jít i já. Skočili jsme do víru, který nás vyhodil rovnou na závodní dráze. Museli jsme rychle odběhnout, aby nás něco nezajelo.

Bylo tam krásně – všude samá mluvící auta s obličejí. Sedli jsme si na lavičku a všichni se na nás začali koukat, protože nevěděli, kdo jsme. Vedle mě stála Sally, která byla jediná, která věděla, že jsme lidé. Povídala jsem si s ní, zatímco brácha jezdil na Burákovi, který mu ukazoval celé město. Když přijeli, začal závod. Fandili jsme Bleskovi, jak nejvíc jsme uměli. Nakonec vyhrál a všichni se radovali.

Já ale řekla, že už musíme domů. Tak jsme se rozloučili a šli jsme. Najednou jsem zaslechla: „Pěťo, Pěťo, vstávej!“ Tak skončil můj sen. Od té doby, si pokaždé, když jsme s bráchou sami doma, pouštíme Auta.

Říše dárků, Václav Černý, 6. A

Budu vám vyprávět příběh z Říše dárků. Říše dárků je říše, ve které děti dávají každý večer za okno dopisy, na kterých je napsáno nebo nakresleno, co by si přáli. Přes noc si dopisy vyzvedne jeden z ježíšků. Ježíšků je pět. Ježíšek si ověř, jestli dítě bylo hodné, a když zjistí, že zlobilo, dárek mu nepřinese. Tak se v Říši dárků nešíří šikana ani bitky.

Jednoho dne jsem přišel ze školy. Uvědomil jsem si, že už jsem velký a tak si budu přát nějaké větší dárky, než nějaká hloupá joja a ponožky. Budu si přát "stolní fotbalík". Potom co jsem dal dopis za okno, šel jsem s kamarády ven hrát fotbal.

Vedly jsme tři-nula. Najednou mě jeden kluk našval, tak sem mu dal pěstí. V tu chvíli jsem si uvědomil, že ten "stolní fotbalík" asi nedostanu. Když jsem druhý den vstal, kouknul jsem se pod stromeček a tam nic. Když jsem přišel ze školy, napsal jsem si znovu o "stolní fotbalík". Zavřel jsem se doma a šel jsem brzo spát. Druhý den jsem se probudil a pod stromečkem jsem našel maličký "stolní fotbalík". "Ten mě napálil", řekl jsem.

Odpoledne jsem si napsal o netbook. Znovu jsem se zavřel doma a brzo jsem usnul. V noci jsem se probudil a viděl jsem z okna, jak Gargamel se svými zmutovanými Šmouly chytají ježíšky. Taťka Šmoula zavelel k útoku. Silák skočil na jednoho, Gargamel na druhého, Azrael na třetího. Na čtvrtého skočil Taťka Šmoula a na pátého měl skočit Nešíka, ale ten cestou zakopl, protože je nešíkovný.

Pátému ježíškovi se povedlo utéct. Chudák byl sám, tak jsem mu chtěl pomoci. Když se mi povedlo vypátrat jeho skrýš, naplánovali jsme útok. K nám se přidali včely a sršně. Vypátrali jsme Gargamelovu skrýš. Zaútočili jsme. Po dlouhé bitvě se nám povedlo osvobodit ježíšky. Od ježíšků jsem za svojí odvahu dostal "stolní fotbalík" a netbook.

Sen, Simona Zelenková, 6. A

Jsem Anetka a chodím do 2. třídy. Je mi sedm let. Bydlím jenom s tátou a mám ho moc ráda. Jednou večer mne táta uložil do postýlky a hned jsem usnula. Zdál se mi sen. Byla jsem na louce a kolem mne přeběhl jednorožec. Byl celý bílý a jeho kopyta byla stříbrná! Hned jsem si ho zamilovala!!!! Ráno jsem ho začala kreslit. Nemyslela jsem na nic jiného. Pořád jsem se viděla, jak na něm sedím. Já ho chtěla zase vidět a říkala jsem si, že ho chci. OBLÍBILA JSEM SI HO! Zase se mi o něm zdálo. Už jsem to nevydržela, musela jsem tátu poprosit, ať mi koupí k narozeninám koně. Ale on říkal, že neví. Byla jsem smutná, ale věděla, že mne táta nezklame. Narozeniny jsem měla už za dva dny. Celou noc jsem jednorožce ve snění objímala a přála jsem si, ať mi ho táta koupí. Další večer se

mi zdálo, že na něm cválám po poli a on na mne promluvil lidským hlasem: „Vše nejlepší!“ Byla jsem ráda, ale nic víc neřekl. Potom jsem něco uslyšela. Táta mne probudil výskotem: „Vše nejlepší Anet!“ Při tom jsem pomyslela na koně! Seběhla jsem dolů ze schodů a tam dort. Táta řekl, ať jdu na zahradu. Vzala jsem si mikinu a šla jsem. Najednou jsem vykřikla radostí. Na zahradě stál krásný kůň a vedle jsem si všimla, že tam stojí malinkatá stáj. Koně jsem si oblíbila a on mne asi také. Mého bělouše jsem pojmenovala Sen a každý den s ním chodím klusat na louku.

Životní sen, Denisa Sklenářová, 6.A

Už když jsem byl malý, tak mě koně fascinovali. Jejich svalnaté nohy, dlouhá hříva a ocas a ten jejich pronikavý pohled. Poprvé jsem uviděl koně na náměstí malé vesnice, když táhl kočár. Moji rodiče se celý život koní bojí. Myslí si, že když na koně nasednete, čeká vás jen bolestivý pád. Není to pravda. Dnes už je mi dvanáct a o koních vím úplně všechno. Knihovnu mám plnou en-

cyklopedií o koních a všechny jsem je přečetl. Jediné co mi schází, je vlastní zkušenost. Nikdy jsem na koni nejel, jen kvůli rodičům. Celý život poslouchám jejich přednášky o tom, že jsou koně strašně nebezpečná zvířata. Pokud chci na koni jezdit, musím to ignorovat. Takle slova, jsem si vždy říkal, než jsem usnul a propadl do hlubokého spánku.

Poslední dobou se mi zdají divné opakující se sny. V hlavě se mi promítají obrazy s koňmi. Na jednom je běžící kůň a na druhém pasoucí se kůň. Oba koně jsou stejní.

Ve škole je to pěkná nuda. Zdlouhavé přednášky učitelů si stejně nikdo nepamatuje. O hodinách si kreslím do sešitu koně. Občas se mi povede a někdy zase ne. Jeho tělo je těžké nakreslit. Kreslím ho vždy tužkou a v pátek se mi stala divná věc. Nakreslil jsem zrovna hezkého koně a on se začal pohybovat. Běhal a skákal po písmenkách a slovech. Myslel jsem, že mám halucinace. Praštil jsem se hlavou o lavici, ale nepomohlo to. Koník pořád běhal po sešitu a zrovna přeběhl na druhou stránku. Vyjeveně jsem koukal na sešit a přál si, aby koníček nikdy nepřestal běhat.

Doma jsem to pověděl mámě a jediná její reakce byla, že mi změřila teplotu. Řekla mi, ať si jdu lehnout a trochu se vyspat. Šel jsem tedy do pokoje a lehl si do postele. Ihned jsem usnul a tentokrát se mi zdál sen ze všech nejkrásnějších snů. Stál jsem uprostřed louky. Rozhlížel jsem se všude kolem a pak spatřil úžasného koně. Přesně toho ze sešitu. Schoval jsem se za největší keř a koníka pozoroval. Po chvílích jsem se přibližoval a kůň začal být neklidný. Sedl jsem si do trávy a čekal. Kůň se uklidnil a dál se pásal. Se zájmem jsem si ho prohlížel. Pak jsem vstal, napřáhl ruku a pomalu kráčel ke koni. Chtěl jsem si ho pohladit, a když už jsem se skoro dotýkal, stáhl uši dozadu a couval. Obklopila mě prázdná mlha

a zazvonil budík. Otevřel jsem oči.

Byla sobota v sedm ráno. Byl jsem smutný, že jsem si nestihl koníka pohladit. Celý den jsem nemluvil a jediné, co jsem dělal, bylo, že jsem četl knihy. Doufal jsem, že zjistím, proč koník začal couvat. Musel se něčeho bát. Jsme na tom docela stejně. Taky ve všem váhám. Zašklebil jsem se na knihu a pak přestal přemýšlet, protože mě zaujal děj.

Šel jsem spát dost pozdě, protože vysílali v televizi můj oblíbený film. Než jsem vlezl do postele, rozhlédl jsem se po pokoji. Na skříních i zdech byly nalepené plakáty s koňmi. Koně jsem měl prostě všude.

Usnul jsem a znovu se ocitl na louce. Tentokrát ke mně kůň přišel sám. Začal se o mě otírat a celou dobu jsme se mazlili. A na konci snu jsem vylézal na koně, že se projedu. V tu chvíli jsem pocítil strach. Ale z čeho? Že bych mohl spadnout? To snad ne! To není možné! Právě mi došlo, z čeho mám strach. Rodiče mi celý život zakazují jezdit na koni, protože se bojím, že spadnu. A pořád ni to opakovali dokola, až jsem se začal bát taky.

Vylézl jsem na koně, pobídl ho a překonal tak svůj strach. Kůň běžel po louce, lesem a kopci. Byl to nádherný pocit. Zastavil jsem, slezl z koně a pochválil ho. Kůň pak oběhl. Opět jsem viděl mlhu a slyšel zvonění budíku.

Ještě ten den jsem rodičům řekl o svých snech. Snažil jsem se je přemluvit, abych mohl jezdit na koni. Máma s tátou váhali, ale snům uvěřili. Po týdnu přemlouvání jsem se poprvé svezl na koni. Byl to nádherný pocit, stejně jako ve snu akorát tisíckrát lepší.

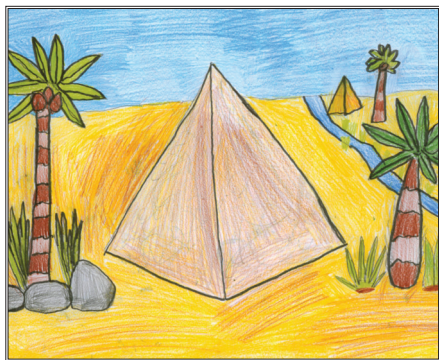
Na koních jezdím dodnes a můj životní sen je doběhnout a vyhrát dostihy.

Architekt, Vojtěch Plaček, 6.B

Každému z nás se zdají nějaké sny. Některé v noci, když spíme a některé nás provázejí celý život ve dne i v noci. I já mám jeden takový sen. Být architektem a získat titul Ing. arch. Když se řekne architekt, tak si někdo představí člověka, který se specializuje na domy, byty nebo zahrady, ale já bych chtěl být zaměřený na domy. Navrhovat zajímavé tvary, nebo i ty, které vidíte, když jedete do práce nebo do školy.

Já když byl malý, tak jsem pomáhal tatkově a dědovi dělat práci na chalupě. Tím, že děda je stavař, tak mi mohl hodně věcí vysvětlit. Tatka má firmu na vzduchotechniku a klimatizaci, tak se ho ptám také na různé věci a on mi je vysvětluje. V současné době se snažím mít dobré známky ve škole a učit se anglický jazyk každý den, protože vím,

že architekt angličtinu potřebuje a matematiku možná ještě víc. Mám moc hodnou tetu, která mi půjčila časopis o architektuře, tak jsem ho už celý prostudoval. Dočetl jsem se tam, že správný architekt musí znát novinky v technologii stavění, v materiálech apod. Architekt musí brát ohledy na životní prostředí, aby nenechal vykácet půl lesa jen kvůli nákupnímu středisku. Já vím, že někomu se jeho sen nesplní ani za celý život. Ale já bych chtěl patřit mezi ty šťastné a stát se tím mladým a chytrým architektem.

Výhra, Gabriela Hemrová, 6.B

Ve škole nikdo nevěděl, že hrozně ráda zpívám. Ještě před začátkem školy zase začali dávat v televizi pořad „Československo má talent“. Tak jsem si řekla, že bych tam šla. Ale nebyla jsem sama, šla tam i Eva Nguyen. „Tak už jsem tu!“ Bylo to tam hezké, ale byla tam velká nuda. Přišla jsem na řadu jako poslední. Šla jsem na podium a měla jsem takovou trému! Představila jsem se a řekla jsem, co budu zpívat a pak jsem začala. Všichni na mě koukali, jako bych byla popstar hvězda. Jak sem dozpívala, všichni vstali a křičeli, porotci nevěděli, co říct a já postoupila do finále. Ve finále jsme zbyli s Evou jediné a porotci měly vybrat jenom jednu z nás. A vyhrála jsem já a Eva začala brečet a začala rukama mlátit do země. Pro Evu si přišla ochranka a odvedla jí. Pak jsem začala brečet, že jsem vyhrála. Porotci mi řekli, co jsem vyhrála: „Zájezd do Las Vegas a pět milionu korun. Asi stokrát jsem děkovala a šla jsem domů. Máma mě objala a začaly jsme skákat samou radostí. Jely jsme domů a táta mě viděl v televizi a byl na mě pyšný. V Los Vegas bylo krásně a z peněz, co jsem vyhrála, jsme si koupili obrovskou chatu a 2,5 milionů korun jsme si nechali na horší časy.“

Havaj, Adéla Jindrová, 6.B

Ahoj, jsem Lissa a ráda bych vám řekla, kde bych chtěla žít, bydlet, no spíš o čem se mi snívá. Jednou jsem se objevila na lodi na, které bylo napsáno Hila-Havaj, takže mi bylo jasné, že jedu na Havaj. Než jsme dopluli, viděla jsem asi dvacet delfínů a malých rybek. Když jsme zakotvili, pozorovala jsem serfaře a lidi, kteří se opalovali. Šla jsem po pláži asi půl hodiny a z dálky jsem viděla dřevěný krásný dům. Rozběhla jsem se k němu, a když jsem tam doběhla, bylo tam napsáno PRODÁNO LISSE KLÁRSNOVÉ. Ihned jsem se šla kouknout dovnitř, bylo to tam moderně zrekonstruované. Sedačka potažená bílou kůží, stůl z palmy, velká 3D plazmová televize, postel z krásného vyleštěného dřeva a koupelna s vanou a sprchou, která byla opravdu velká asi 2x2 metry. Zvířátka jsem měla dvě: kočičku Roxy a papouška Semiho. Když jsem došla k zadní terase, viděla jsem vodopád a vířivku.

Vyběhla jsem na horu a hned jsem tam vlezla v modrozelenohnědých plavkách a hodinku jsem tam relaxovala. Vedle té vířivky byla bedna s ledem a v ledu bylo šampaňské, tak jsem tam vypila i trochu bublinek. Odpoledne jsem měla jít na výlet s průvodcem do lesa. Potkali jsme hodně zvířátek a viděli dva vodopády. Bylo to super, ale tomu vodopádu s vířivkou se nic nevyrovnalo. Tak a to je asi vše, jinak jsem tam bydlela do konce života a po pár letech i s manželem a dětmi.

Jak sem poznal UFO, Jakub Sehors, 7. A

Jednou pozdě v noci jsem se probudil a viděl na zahradě něco svítit. Byla to divná a hodně výrazná zelená a chvílkami růžová barva. Vyšel jsem na zahradu a spatřil létající talíř. Vyřadával divné zvuky, takové jako: „Vrr, hůú.“

Najednou se otevřely dveře do létajícího talíře a vyšel z nich jeden UFON. Vypadal jako chobotnice, měl sedm chapadel, byl tmavě modrý, měl jedno oko, dlouhou a protáhlou hlavu a na ní měl skleněný obal. Řekl mi česky: „Pojď za námi na vesmírnou loď, pozemšťane.“ Když jsem to slyšel, hned jsem nastoupil a zeptal se: „Jak to, že mluvíte česky?“ Odvětil mi našťvaně: „To víš, když létáme nad Českem, něco odposloucháme.“ Když jsem došel do vstupní haly, spatřil jsem další dva UFONY. Představili se. Kapitán lodi se jmenuje Aloxin, poručík Hubertix a palubní průvodčí Laminolix. Jejich loď byla obrovská, měla deset hlavních místností, dvě řídicí místnosti, dvanáct barů, osm restaurací a dvě stě pokojů, některé po dvou a některé po třech. Na palubě bylo celkem čtyři sta padesát UFONŮ. Když jsem se ptal kapitána, odkud pochází, tak nechtěl odpovědět. Až po dvou hodinách mi řekl: „Pocházím z planety jménem Nostalgix 2080.“ Prý je na planetě Nostalgix 2080 nebo jí raději říkejme

NO 2080 stokrát silnější cit než je naše láska. Říká se jí Lolalix. Všechno na planetě je jedlé a chutná to přesně podle toho, na co máte chuť. Zeptal jsem se, jestli si nevšimne někdo na zemi, že tam nejsem.

Řekl, že ne, protože stopli čas, dokud se nevrátím. Letěli jsme okolo Jupiteru, Pluta a potom jsme vletěli do takové fialovo - bílé brány a ocitli se v jiné galaxii. Po šesti hodinách letu jsme přistáli na planetě No2080 a opustili loď. Na

planetě to tak divně vonělo, chvílku jako karamel a chvílku jako ocet. Po dvou dnech neustálého jídla a lenošení jsem přibral 48 kg. Musel jsem se odsunout na palubu lodi, abych mohl odletět zpátky na planetu Zem. V 10:00 hodin UFO času jsme odstartovali. Čím dále

jsme byli od NostalgiXu, tím jsem byl hubenější. Po šesti hodinách letu jsme zase proletěli fialovo – bílou bránou a letěli kolem Pluta, Jupiteru a potom na Zem. Přistání bylo složité a tvrdé. Když jsme opustili loď, pozval jsem je k nám, protože stopli čas. Dali jsme si pizzu, kofolu, zmrzlinu, šli do zábavného parku a celý jsme ho měli pro sebe. Potom jsme šli do kina a taky do aquaparku. Šli jsme na všechny atrakce. Mnozí z vás si jistě myslí, že ufoní neumí plavat, ale oni na planetě No 2080 mají Noxeány, jako máme my oceány. Potom jsme odjeli na letiště, půjčili si letadlo a odletěli na Havaj. Na Havaji to bylo super, koupali jsme se v moři, pekli buřty a tancovali.

O dva dny později jsme se vrátili zpátky do Prahy. Dojeli jsme domů, já šel spát a Aloxin, Hubertix a Laminolix odletěli domů. Prý se ještě někdy staví. Když odstartovali, ukončili zastavený čas.

Krasobruslení, Kristýna Kokošková, 7. A

Chtěla bych se dostat na dobrou školu, třeba na sportovní gymnázium. V životě bych se chtěla věnovat sportu, hlavně krasobruslení.

Krasobruslení se věnuji už od pěti let a moc mě baví, chodím do klubu KK Slaný (Krasobruslařský klub Slaný). A také k soukromé profesionální trenérce Jarmile Martinské. Martinská trénovala i mistry Evropy. Chtěla bych se dostat do Holiday on ice, což je lední revue. S Holiday on ice bych chtěla cestovat po světě a navštěvovat různé stadiony. Chci ukazovat lidem, jak umím bruslit a co dokážu. Když by mi revue nevyšla zas tak dobře, tak bych si udělala trenérskou školu, a chtěla bych trénovat děti v krasobruslení. Založila bych si svůj klub krasobruslení a najala dobré trenéry. Jezdila bych se svými dětmi, které bych chtěla trénovat, na závody.

Chci pomáhat druhým lidem, aby byli lepší a mohli se dobře umístit. Nebudu trénovat, protože bych musela, ale protože by mě to bavilo. Přeji si být dobrá, a aby moje děti, které trénuji, byly také dobré a šly v můjch stopách s týmem v Evropě i mimo ni.

Basketbal, Veronika Szaková, 7. A

Vždy jsem si přála sportovat závodně. Jednou do školy přišel pán a vybíral holky, které by se hodily do týmu. Navrhl mi, že bych mohla začít hrát. Nikdy mi basketbal nešel, a tak jsem si nebyla jistá, jestli to zvládnu.

Rodiče mi řekli, že jestli chci, tak ať to zkusím a já jsem potom šla na svůj první trénink. Byla jsem kopyto a holky, které hrály nejdéle, mě začaly učit základy. Ze začátku mi to vůbec nešlo, ale časem jsem začala věřit, že to zvládnu. Postupně jsem se zlepšovala a stávala jsem se nejpotřebnější a nejlepší hráčkou týmu.

Po dlouhých trénincích se celé družstvo zlepšilo, o nikom se nedalo říct, že je horší než někdo jiný, zkrátka jsme byli vyrovnané. Nikdo v našem věku nás nemohl porazit. Na prvním Mistrovství ČR jsme byly první a já vyhrála cenu za nejlepší hráčku. Naše druhé Mistrovství

ČR jsme byly poraženým týmem. Na konec zjistilo, že se jednalo o podvod, protože za jejich tým hrály hráčky, které tam vůbec nepatřily. Později jsme se dostaly do ligy 1998, ale my jsme byly ročník 1999 a to byl veliký úspěch. Sice jsme nevyhrály úplně všechno, ale všichni si vážili toho, že jsme se tam vůbec dostaly.

Léta plynula a já jsem byla v nejlepšímu týmu ČR. Poprvé nás pozvali do zahraničí do Francie. Vedlo se nám tam skvěle a domů jsme si odvezly zlatý pohár a medaile. Později jsme jeli do Turecka, USA, Itálie, Ruska, Anglie a mnoha dalších. Zkrátka jsme byli neznámější a nejlepší tým v Evropě. Lidé nás zbožňovali a na každý zápas chodilo přes 10 000 diváků.

A teď je mi 40 let a ještě pořád hraji basketbal. Do Evropy sice nejezdíme tak často jako dřív, ale pořád někdy jezdím za přáteli, které jsme tam potkali. Lidé nás pořád znají jako nejlepší družstvo a chtějí se s námi fotit a nosí nám památničky, aby na vzpomínku měli alespoň podpisy. Na konci každého zápasu je u lavičky hráček velká fronta na podpisy. Na ulicích nás lidé potkávají a zírají na nás.

Potom už jsem kvůli zdraví nemohla hrát a nevěděla jsem co dělat. Ptala jsem se příbuzných i družstva a oni mi poradili. Založila jsem si družstvo a chtěla jsem dosáhnout toho, aby se oni dostali stejně daleko, a aby byli co nejlepší.

Slavný detektiv, Ondra Kotek, 7.B

Vojtík se posadil na koberec a upřel své velké modré oči na dědečka. „Tak už začni!“ žadonil. „No dobrá, ale nebudeš mě přerušovat,“ odpověděl děda. „Dnes ti budu vyprávět o mé první záhadě.“

„Stalo se to, když mi bylo ještě teprve deset let. Tehdy jsem ještě netušil, že budu řešit záhady po celém světě. Představoval jsem si mě ve velkém kostkovaném plášti, s lupou a obrovským kloboukem. Zrovna jsem si hrál, že vyšetřuji, kam se ztratila moje autíčka, když tu najednou maminka dole zakřičela. Šel jsem se podívat, co se děje. Od maminky jsem se dozvěděl, že tady prý někdo byl, a že jí vzal tu nádhernou náušnici.“

Okamžitě jsem začal pátrat! Na podlaze jsem našel otisky něčích nohou. Nebyly vůbec zřetelné, ale co se dalo dělat. Vedly k oknu. Okno bylo pootevřené a celé zmazané zelenou barvou. Zalekl jsem se, protože jsem nedávno viděl v televizi film o zelené příšeře, která za sebou nechávala zelenou barvu. Nicméně mamincina náušnice byla pro maminku hrozně důležitá, a tak jsem šel dál po stopách, které se teď smísily v jakousi směs bláta zelené

barvy. Ta mě zavedla až do kůlny. Naše kůlna byla neuvěřitelně temná a strašidelná. Vstoupil jsem dovnitř.

Zafoukal vítr a dveře se se skřípáním zavřely. Tu jsem začal před očima vidět všelijaké duchy, přišery a ty nejhrůznější představy, co ve mně byly. Uslyšel jsem rachot, ale ten už byl opravdový! Spatřil jsem svítivě zelenou barvu, která se ke mně blížila...

Když už byla skoro u mě, najednou se rozsvítilo světlo a já uviděl naše dvě malá štěňátka. Jedno celé od bláta a to druhé až po uši namočené do zelené barvy. Ani si neumíš představit, jak jsem se bál. Ale skončilo to dobře.“

„To byl parádní příběh, dědo!“ jásal Vojtík. „Taky budu slavný detektiv, jako ty.“

Třpytka, Denisa Ricigliano, 7.B

Ahoj všichni, rád bych vám řekl jeden příběh, který se snad ani nestal. Tedy ne ve světě, ve kterém žijete. Když máte noc, tak já mám den a v tu chvíli jsem viděl, jak začíná náš příběh. Je o jedné dívce, která nikdy neztrácela hlavu. Ostatní lidé ji neměli moc rádi. Říkali jí Třpytka. Asi proto, že měla krásné blondáté vlasy a to byl hlavně ten důvod, proč ji neměl nikdo rád. Žárlili na ni. Její pravé jméno je Rosalie. Bylo jí deset, když jí všechny přestala brát vážně. Věděla, že když to bude chtít v životě někam dotáhnou, nebude se muset měnit kvůli ostatním, ale ostatní kvůli ní. Nikomu nic neudělala, jen když ta malá holčička přišla na svět, všichni se proti ní zpykli. Nikdo s ní neztrácel čas. Byla sama sebou. A hlavně na sebe hrdá. Nikdo o ní nic nevěděl, nic o rodině. Její zájmy byly umělecké. Poslouchala hudbu, u které když zavřete oči, lítáte v oblacích. Doslova se vznášíte.

O pár dnů později se to stalo. „Co to má znamenat?“ vykřikla Rosalie a podívala se z okna. Venku spatřila bandu nafrněných kluků, kteří jí bourali plot do zahrady. Opatrně ustoupila: „Proč, proč, proč!“ vykřikla! A plácala se rukou po hlavě. „Už nemůžu dál, už ne.“ Litovala

se a padla na pohovku. Chvilí nad vším, co prožívá, přemýšlela, ale nedávalo jí to smysl. Zaslechla zvuk vrtulníku. Zrak jí mířil směrem z okna. Byl tam vrtulník a za ním nápis „Jen hlupák se všeho vzdá“. „Ale já nemám nic.“ Plynule jí tekly slzy. Mýlila se. Ona má mnohem víc, než si myslí. Ona má důvěru v sama sebe. Byla přetažená. S pocitem prázdna v její duši šla spát a s tím největším přáním, aby byla jako ostatní a měl ji někdo rád. Byla chladná noc, tmavě nebe s hvězdami. Jedna hvězda, která byla nejbliže naší planetě, padala přes Rosalin dům. Míjela její okno a v tu chvíli to vypadalo, jako kdyby bylo rozsvíceno. Hvězda byla seslaná přímo pro ni, až z nebe. Přišla proto, aby mohla Rosali splnit její přání. Nemohla ji dát to, aby byla stejná jako ostatní, protože každý je originál. Ale oblíbenkyni z ní udělala. Venku už se

začalo rozednívat. Slunce vycházelo. Rosalie vstala a podívala se do zrcadla. Věděla, že je něco jinak, ale překvapená nebyla. Jen se lehce pousmála. V duši jí zableskla hvězda štěstí. Hned jí přicházelo několik telefonátů o rolích ve filmu. Dokonce i pravé přátele si našla. Tak a teď už všechno víte. A aby tento příběh měl taky konec, jestli se ptáte, kdo jsem já? Třeba jeden z vašich snů.

Ponaučení: Vždy buďte sami sebou. Na světě je hodně hodných lidí, stačí se jen rozhlédnout.

O čem se mi snívá, Veronika Vávrová, 7.B

Jmenuji se Ashley Summersová a je mi čtrnáct let. Většinou, když se mě někdo zeptá, jaký je můj sen nebo čeho bych chtěla někdy dosáhnout, tak odpovím, že nevím. Avšak ona

to není úplná pravda. Vždy jsem si přála být slavnou herečkou, ale to jsem si rozmyslela po mém dobrodružství, o kterém vám teď řeknu. Tato příhoda mi však otevřela cestu do světa spisovatelky. Tak napněte uši, příběh začíná.

Všechno to začalo jednou v noci.

Měli jsme vymyslet nějaký příběh na literární soutěž do školy. Byla neděle a měli jsme to psát v pondělí. Já však neměla ani jediné vymyšlené slůvko. Tak jsem se rozhodla, že v těch půl jedenácté v noci ještě něco vymyslím. Vzala jsem si tužku a notes a lehla jsem si do krásně měkké postele. Sice nevím, co se stalo, ale asi jsem usnula. V tom snu jsem se ocitla na louce, která byla velká a krásná. Všude lítali motýli a včely, voněly čerstvé květiny, které by byla škoda utrhnout, z dálky byl slyšet potůček, jak bije o skály. Najednou se přede mnou v mlze objevily staré dveře. Přišla jsem blíž, ale jakmile jsem sáhla po klice, abych je otevřela, probudila jsem se.

Nejdříve jsem cítila zklamání, že jsem se nedostala za ty záhadné dveře uprostřed louky v mém snu. A pak jsem se dost vyděsila. Na to ospalé, pondělní ráno to byl docela šok. Když jsem totiž vstala z postele, zakopla jsem o svůj notes z minulé noci. Nevěřila jsem svým očím, ale ten sen, co se mi zdál, byl teď na papíře v mých rukách. Každý odstavec, každá věta, každé slovo se shodovalo. Spala jsem, nebo to bylo doopravdy? No nic, teď to nebudu řešit, řekla jsem si. Je to dost dobře napsané i nato, že jsem to vymýšlela tak pozdě. Najednou jsem si něco uvědomila, „Vždyť to nemá konec!“ Úplně konečná věta je: „Najednou se přede mnou v mlze objevily staré dveře.“ A co dál? Co dál? Rychle jsem se snažila

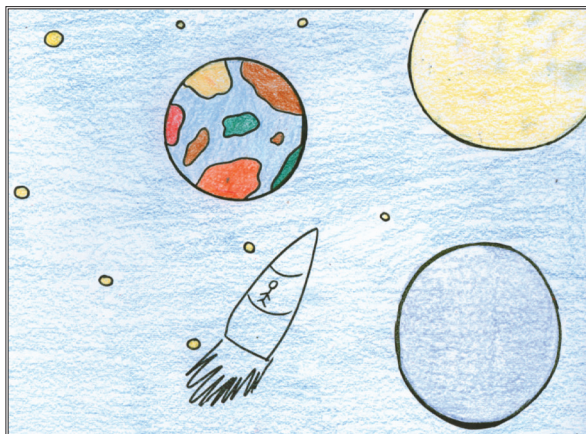
něco vymyslet nebo dokonce znovu usnout. Avšak marně. Nezbyvalo mi nic jiného, než se obléci a vyrazit do školy, kde mě čeká smrt. Ve škole jsme se však dozvěděli povzbuzující novinku. Literární soutěž se z neznámých důvodů odkládá na úterý. Tak to je super. To snad stačím ještě něco vymyslet. Hned po škole jsem si to namířila domů. Udělala jsem si úkoly a pak bylo už pozdě a šla jsem si lehnout. Opět jsem si vzala notes a tužku a usnula. Zase jsem se objevila na té louce, jako minulou noc. Avšak ta louka najednou začala hořet. Motýli uletěli, potok vyhasl. Já se chtěla schovat za ty dveře, které byly zas přede mnou. Ty se však roztavili a já se celá mokrá probudila. Další den ve škole, jsme měli hned první hodinu psát ten náš krátký příběh. A tak mi nezbyvalo nic jiného, než vymyslet něco během psaní. Měla jsem velké štěstí, protože jsem za ty dvě hodiny stihla dokončit celý můj děj. A jak jsem to dokončila? Napsala jsem: „ A jakmile jsem se natáhla po klíče, dveře se proměnily ve spoustu malých motýlů. Ti odletěli a celá louka se nádherně rozzářila.“ A ptáte se, jestli jsem se svou povídkou postoupila? To vám prozradit nemohu, ale řeknu vám, že psaní mě začalo hodně bavit a tak jsem se rozhodla tento příběh prodlužovat dál a dál, až mi vznikala kniha. A to nejdůležitější je, že pokaždé, když se mi zdál nějaký sen, tak já se z něj inspirovala k mému reálnému snu. Být slavnou spisovatelkou.

PS: Nikdy jsem však nezjistila, jak příběhy píší. Vždy si stačilo vzít tužku a papír a usnout. A ráno? To už bylo vše napsané. :)

Zlý sen, Tereza Tomaierová 7.B

Každý je jiný, ale všichni mají něco společného. Je to snění, ať už sen, který se nám zdá v noci, nebo to, po čem toužíme. Každý si přeje něco jiného a něčím jiným chce v budoucnu být. Tento příběh je o jedné osobě, která je jako každá jiná osoba. Je to o dívce jménem Anička. Aničce se vždy líbily hodiny Zeměpisu. Její oblíbené téma bylo vesmír. Ráda četla encyklopedie a ráda si sama sebe ve vesmíru představovala. Moc se tam chtěla podívat, ale každý věděl, že do vesmíru se jen tak vypravit nelze. Proto se chtěla stát astronautkou. Vznášela by se v raketě a pozorovala planety. Kdyby přistáli třeba na Marsu, se svými kolegy by do země zapíchla vlajku, tak, jak to astronauti dělají.

Jednoho dne si prohlížela poličky s knihami u nich doma. Jak se tak hrabala v prachu a v knihách, které dlouho nikdo nečetl, narazila na knihu "Noční můry". Název se jí zdál celkem nepříjemný a začal jí běhat mráz po zádech. Sama věděla, že se jí noční můry zdají také. Pátrala dál, až našla tlustou knížku o vesmíru. S nadšením jí otevřela a začala si jí

číst. Hlavou jí létaly fantastické myšlenky: Nastupuje po obrovských schodech nad jásajícím a tleskajícím davem. Slyší rozhlas, jak oznamuje, že posádka je připravena ke startu. Je v raketě a prohlíží si vybavení stroje. Slyší i přes helmu rozžhavení motorů. Raketa obrovskou rychlostí stoupá, proráží mraky a Aniž by myšlenky z hlavy utekly. Zavřela knížku. Se spokojenou náladou si i v posteli před spánkem promítala tyto myšlenky hlavou, než usnula a zdá se jí sen: Nastupuje po obrovských schodech nad jásajícím a tlaskajícím davem do rakety. Slyší rozhlas, jak oznamuje, že posádka je připravena ke startu. Je v raketě a slyší rozžhavení motorů. Raketa obrovskou rychlostí vzlétá, proráží mraky. V té chvíli je kolem rakety tma. Začíná pociťovat divný pocit, odepne pás a vznáší se. Je to krásný pocit. Náhle se raketa dala do pohybu a pomalu přistávala na planetě Mars. Vystoupila a s údivem si prohlížela vše kolem. Jde a kolem ní jsou pískové kopce. Najednou v dálce něco spatří, blíží se k tomu. Když k tomu přijde, zjistí, že je to kámen s divnou barvou. Vrací se k místu, kde měla být raketa, ale raketu nikde neviděla. Ztratila se. Byla zmatená. Docházel jí kyslík a nemohla dýchat. Se slzami na obličejí se Anička probudila. Byla ráda, že je zpět na Zemi i zemi. Ze snu se nemohla vzpamatovat a pochopila, že i to nejhezčí povolání může být nebezpečné. Tak zjistila, že tím, čím bude ctít být a bude to pro ni vhodné, pochopí, až bude velká.

Láska k hudbě, Tereza Šindlerová, 8.A

Každý sen začíná jinak. Můj začal, když jsem byla malé škrvně. Hnedle jak jsem se postavila na nožky a uslyšela hudbu, tak jsem začala trsat nebo dokonce ječet. Hudbu miluji a asi jsem si to myslela už tenkrát. Myslíte, že je to ulítlé? Já, trochu ano. Jak plynul čas, já rostla, už jsem stála před školou. Strašný pohled. Každý si ze začátku říká, jak to bude ve škole super. Po asi týdně mě tato nadšenost opustila.

Roky zase plynuly a ve třetí třídě jsem nastoupila do kroužku s flétnou a ztvárňovala svůj sen. Byla to fantazie. Ze začátku je to těžké jako všechno ostatní. Ale po chvíli, hned jak jsem se rozkoukala, mě to teprve začalo pořádně bavit. Jestli jsem si to tenkrát uvědomovala, že je to můj sen? Nevím, ale dnes je mi to jasné. Po těch krásných letech jsem se ocitla v osmé třídě a to teď.

Na flétničku stále hraji, ale musím se přiznat, že můj sen se pořádně probudil až dnes. K flétně jsem přidala saxofon, který mě naplňuje úžasem. Takže zkuste uhádnout, co je můj sen. Už to víte? Ano, je to hudba.

Sice bych se jí nechtěla věnovat v profesi. Ale můj dosavadní sen je dostat se do kapely a tam

hrát na saxík. Přesně jak říkají spolužáci, budu jako Lísa Simpsonová. Až na to, že nejsem neuznávaný génius. Takže teď už je můj sen jasný všem.

Na závěr bych chtěla říct, že hudbu chci ztvárňovat, poslouchat ji a žít sní. Co myslíte má tento sen smysl? Kdo ví.

O čem se mi snívá, Matouš Tomeš, 8.A

V roce 2010 jsem začal yoyovat. Mým velkým přáním bylo hned od počátku být stejně dobrý jako můj vzor Vashek Kroutil.

Je to přítel mé sestry a také několikanásobný mistr ČR a mistr Evropy.

Jaké bych chtěl mít vzdělání? Určitě bych si přál úspěšně dokončit základní a střední školu. Poté bych rád vystudoval vysokou školu ekonomickou. Doufám, že budu úspěšný ve svém oboru.

Představuji si, že budu s někým různě obchodovat, radit se s ním a dělat vše, co se toho týká. Občas bych však rád šel s kamarády ven na pivo nebo si jít jen popovídat, co dělají naše rodiny a co nového v práci.

Až dosáhnu zralého věku, moc rád bych si pořídil rodinu. Měl velký pěkný dům kousek od Prahy. O prázdninách budeme společně jezdit na výlety. V létě k moři, v zimě do Alp nebo k nám do Krkonoš. O víkendech budeme jezdit na různé hrady, zámky, k babičce a dědovi. Myslíte, že může být život jenom pohoda? Určitě ne. Potká nás nějaký neúspěch v práci nebo děti chytanou vážnou nemoc nebo zranění. Budeme mít hypotéku na dům atd..

Ve starším věku nechci být ten, co jenom sedí doma a čistí si protězu. Chci svůj život využít a nepromarnit ho. Rozhodně nechci umřít svojí hloupostí, že mě třeba přejede auto nebo něco takového. Doufám, že ode mne má žena neuteče a budu se snažit jí dát maximum. Přesto, že budu mít svojí ženu moc rád, ještě více budu dávat svým dětem, nebudeme se před nimi spolu hádat. Nechci být jenom v práci a na rodinu úplně zapomenout.

Přál bych si, aby nám na světě bylo opravdu fajn.

Představivost, Pavlína Volkeová, 8.A

Jak už jste se na hlavní stránce dočetli, jmenuji Pavlína Volkeová a v této práci bych se s vámi chtěla podělit o svůj sen. Co každého napadne, když se řekne sen? Je to něco, co se mi zdá, když spím, nebo čeho bych chtěla v životě dosáhnout? Já jsem si pro tuto práci vybrala druhou možnost a to můj životní sen.

Jako menší jsem vždycky chtěla být zpěvačkou nebo zpěvačkou nebo tanečnicí či herečkou. Když jsme letěli na dovolenou, chtěla jsem být letuškou. Ale teď už nejsem malé dítě a za

chvíli se budu muset opravdu rozhodnout. Teď vím, že nic z toho, o čem jsem jako malá snila, se mi nesplní. Když nad tím teď tak přemýšlím, je mi z toho až smutno. Kolika lidem se asi jejich dětský sen splnil? Nedávno jsem si našla nový a pro mě více reálný sen. Když jsme si prohlížela střední školy, obor, který by se mi líbil nejvíce, oslovil mě cestovní ruch. Ráda cestuji a objevuji nová místa.

Na této škole, jak už mohlo některé napadnout, budu potřebovat jazyky, abych se v

cizině domluví. Proč v cizině? Protože bych se jako velká holka chtěla přestěhovat na španělské ostrovy. Asi si říkáte, co taková bláznivá holka jako já, by tam dělala, protože zatím ani já nemám úplnou představu, čím bych se tam živila.

Bydlet na takovém ostrově, postavila bych si dům na pláži a každý den se koupala v moři. V baráku bych měla dvě koupelny a dva obýváky. Možná nějakého manžela a děti. To samozřejmě až budu dospělá. A v tu chvíli by bylo vše v mém životě perfektní. Jediný problém by byli moji nejbližší a lidé, na kterých mi v životě záleží. Byla bych několik kilometrů od své rodiny a rodné země.

Moje rodina mě částečně štvře a myslela jsem si, že by mi nevdadlo jí vidět třeba dvakrát do roka. Ale to je velký omyl! Po měsíci, co možná týdnů, by mi začalo chybět mamky peskování, bratrovo pruzení a žalování, dívání s tatínkem na televizi a plno jiných věcí. Myslíte si tedy, že je můj sen dobrý?

Teď nikdo z nás, dokonce ani já, neví, co budu. Možná nebudu bydlet na ostrově, zpívat nebo tancovat, ale rozhodně vím že si ve svém životě najdu jiný sen. Když mi mamka říká, že jsem „naivní“ možná má pravdu.

O čem se mi snívá, Natálie Křišťůvková, 8. B

Co je to vlastně snění???

Každý má nějaký sen. Někdo má sen být třeba pilotem, někdo chce být zpěvák, a takové sny bych tu mohla jmenovat klidně celý den. A sny se nám většinou mění. Někdo jako malý mohl mít sen o tom, že bude hasičem a teď, když už je starší, tak si uvědomí, že zase není tak hloupý, a že se svými znalostmi by se mohl dokonce dostat na nějakou dobrou vysokou školu. Vystuduje třeba práva a jeho dětský sen být hasičem je najednou pryč.

Můj dětský sen bylo mít vlastní statek, kde bych chovala koně, takže spíš takový ranč. Jenže uskutečnit takový sen je opravdu velmi náročné. A tak se budu svého snu asi muset vzdát. Můj teď aktuální sen je dokončit základní školu, dostat se na dobrou střední školu a mít dobrou práci. Každý sní rád, ale někdo nedokáže rozlišit mezi snem a realitou. A každý má sny jiné než ten druhý, každý člověk je jiný a každému se jeho sen může, ale nemusí splnit, to určuje osud. Všechny naše sny jsou nepsané čáry osudu a cesty života, kterými se můžeme vydat, ale také nemusíme.

Někomu se mohou zdát sny, ve kterých se stane něco závažného a pak se to stane i v realitě. Kdybych měla shrnout, co pro mě snění znamená, tak bych řekla, že sny jsou různé, protože různí jsou i lidé. Já sním ráda, sním o krásné budoucnosti a v této době hlavně o tom, abych byla alespoň malinko chytrá a ne tupá jako dřevo, a abych mezi kamarády neměla moc špatnou pověst.

Tohle pro mě znamená snění!

O čem se mi snívá, Kateřina Janovská, 8. B

Určitě každý má nějaký sen. Sny mohou být jakékoliv, někdo má sny, které se dají splnit, někdo ne, ale vždy se může doufat.

Třeba já, já bych si přála, že půjdu na nějakou vysokou školu, která bude těžká. Je to divné, proč zrovna těžká škola, ale asi chci překonat sama sebe a dokázat si, že to dokážu. Každý říká, že každá vysoká škola je těžká, což mě trochu uzemňuje.

I když vím, že chci těžkou školu, tak ale nevím jakou, ani obor. Mám ještě skoro dva roky se rozhodnout, ale čas utíká rychle. Zatím dělám vyřazování, co bych nechtěla za školu po devítce.

Teď si říkám co za školu, ale škola vede k práci. Asi každý by chtěl nějakou pěknou práci za pěkné peníze. Ale kolika lidem se to splní? Určitě hodně málo lidem, lidé jsou vůbec rádi, že nějakou práci mají, i když je to třeba popelářství, sbírání odpadků a další takové práce.

Převážně každý si přeje rodinu, mezi ně patřím i já, je mi líto těch co nemůžou mít vlastní rodinu, ale aspoň můžou adoptovat. Trochu nechápu lidi, co své děti dávají do sirotčince, pokud k tomu nemají vážný důvod. Ale proč se děje, že lidé dávají do dětských domovů své děti bez vážných důvodů? Proč se děje tahle hrozná věc?

Když všechno shrnu dohromady, co bych vlastně chtěla, vyjde z toho vlastně, že chci vysokou školu, práci, rodinu a dobré rodinné zázemí.

Každý sní o něčem jiném, každý člověk je jiný a každému člověku se to nemusí splnit, ale může. Měli bychom pomoci lidem k splnění jejich snů, pokud můžeme, nebo jim aspoň přispět, pokud to jde. Sny jsou vlastně naše předkreslená cesta tužkou, která se postupem času většinou mění. Moje cesta, kterou jsem si předkreslila, se mi líbí, jde ještě o to, aby se splnila. Zatím musím jen věřit. Každý by měl věřit, když nevěří, tak proč by se mu měly plnit jeho sny?

O čem se mi snívá, David Jakeš, 8. B

Jako malý měl každý sen, čím by chtěl být, co se mu sní. Každý chtěl být něčím jiným, holky princezny, kluci rytíři či policisté. Já jako malý jsem si přál rytířské věci. Takže jsem chtěl být rytíř. Postupem času jsem přemýšlel o povolání a napadl mě policista. Proč? Protože je to nebezpečná práce, kterou člověk dělá pro pořádek a chrání zemi. V tomto věku se mi to hodně líbilo a chtěl jsem tu práci za každou cenu dělat, jenže jsem neměl fyziku a věk. Postupem věku, do puberty, jsem si méně a méně přál být policistou, ale chtěl jsem být elektrikář a pořád chci. Důvodem je, že je to nebezpečná práce a problém je vždy jiný a vždy se řeší jinak a na druhou stranu se to hodí i pro domácnost.

Až budu vyspělý, tak bych chtěl zkoumat věci, jak funguje svět, proč nemůžeme dýchat pod vodou, proč musí fungovat gravitační síla, proč nemůžeme létat. V učebnicích je vše

vysvětleno, kdy na vše přišli už dřív, ale já chci být jedinečný, chci si na všechno přijít sám a chci si vše zkusit. Bez čeho nejde žít, chci se zase narodit, chci zkoumat dál a dál. Až budu starý, chci pokračovat ve výzkumu a zjišťovat dál. Mám spoustu vzorů, že i starý člověk může pokračovat v tom, co chci. Každý sní o něčem jiném, a kdo po něčem opravdu touží a půjde si za tím, tak toho určitě dosáhne a bude to, co chce být.

O čem se mi snívá, Martina Jirunková, 9. A

O čem se mi snívá? Myslím si, že toto téma je opravdu těžké. Může se mi zdát sen, kde mojí představivosti nekladu meze, nebo si můžu přát perfektní povolání, úžasnou rodinu nebo být slavnou zpěvačkou. Je toho opravdu hodně, ale o čem se mi snívá nejvíce?

Už čtvrtým rokem hraji závodně florbal a chtěla bych se pořád zlepšovat. Být v něm lepší, rychlejší a mít perfektní přihrávky. Myslím si, že se hodně snažím na to, abych se zlepšila.

V našem týmu jsou skvělé holky, které znám už opravdu dlouho. Máme skvělou partu, ale častěji prohráváme, nežli vyhráváme. Mám právo na to odejít do lepšího týmu, když jsem jedna z těch, kdo tento tým založil? Myslím si, že ano, ale odpovědnost vůči mým kamarádkám a skvělým hráčkám je obrovská. Je to složité, ale kdybych chtěla uskutečnit svůj sen, tak bych neměla moc přemýšlet. Ale copak to jde?

Je 19. května 2021. Hraje se mistrovství světa ve florbalu žen. Reprezentuji Českou republiku. Představuji si, jak nastupujeme na hřiště, nervozita každou sekundu houstne. Cítím, jak se mi potí ruce, a bojím se, jak to všechno dopadne. Všichni se shromažďujeme kolem branky. Pomalu si prohlížím všechny obličeje. Obličeje svých spoluhráček a kamarádek. Vidím nervozitu, napětí a soustředěnost. Ony mi zoufalý pohled oplácí. Mám takové tušení, že bychom mohly vyhrát.

Trenér ještě říká: „Holky, hrajte v klidu, umíte to, nějak to dopadne a jsem přesvědčen, že VÝHROU!“ „Jó, jó, jó! „ zakřičíme. Teď ještě pokřik, myslím si, že nás nabudí a nervozita opadne.

Podávám si ruce s rozhodčím. „Fér hra, hrajte slušně!“ Jenom kývnu a stoupnu si na buly. Klepou se mi kolena a ruce. „Písk!“ vystřelím dopředu. Už se soustředím jenom na hru, všechno okolo mě nevnímám. Kolik lidí se na mě dívá? To už je mi jedno. Soustředím se jenom na hru, jsem maximálně soustředěná.

Udělaly chybu. Jdeme dopředu, přihrávka na levé křídlo. STŘELA! Odrazil se od brankáře. Míček se kutálí přede mnou. Okamžitě reaguji. Přihrávka doprava, střela a GÓÓL! Još Vedeme. Běžíme doprostředka hřiště a všichni vytváříme kolečko. „HEÉJ!“ křičíme a smějeme se, ale víme, že to tímhle nekončí. Bylo by to však hezké. Myslím si, že hrajeme skvěle a máme šanci na výhru.

Kouknu na časomíru a dvě sekundy do konce! „JÓÓ!“ vyhrály jsme a všechny skáčeme a máme radost, ale je nám jasné, že nás spousta zápasů ještě čeká. Ale jsme přesvědčeny, že jsme porazily nejtěžší a nejlepší Švédky.

Jsem jedna z týmu a hraji na mistrovství světa. No není to krása? Doufám, že jednou dostanu telefonát, který mi změní život.

O čem se mi snívá, Hana Tranová, 9. A

Když mi bylo pět let, snila jsem o tom, že se jednou stanu princeznou s přepychovým zámekem, komnatou plnou šatů, postelí s nebesy a s krásným běloušem. V deseti letech jsem se chtěla stát slavnou hvězdou obklopenou davy fanoušků, avšak to je jen bujná fantazie! Teď se zrovna sama sebe ptám, o čem vlastně sním? Vše se mi zdá tak těžké, už jen

pomyšlení na to, co se stane dál. Cítím se jako v bludišti a ani neznám cestu ven. Velkou vilu s vnitřním a venkovním bazénem, normální šťastnou rodinu, hezké auto, dobré vzdělání by si přál snad každý.

Ovšem v mých snech si představuji dostat se na nějakou střední školu a odmaturovat, mít konečně extra rovná záda, stát se super módní návrhářkou na červeném koberci, zkrátka vše, co udělá člověka šťastného.

Myslím si, že život je boj a bez boje nevítežím. Žít si v přepychu bez lásky, bez rodiny-to ani náhodou! Budu se snažit oplatit vše, co pro mě udělali rodiče. Dřeli, aby mě uživil, starali se o mě atd.

A co se se mnou bude dít dál? To zatím nikdo neví. Nakonec jsem přece jenom došla k závěru, že je teď čas na naděláním chyb a v budoucnu se ponaučit ze svých chyb a snad už budu vědět, co je správné a co chci.

O čem se mi snívá, Kevin Nguyen, 9. A

Asi mi to nikdo nebude věřit. Mně se totiž nikdy nezdá, že jsem slavným hokejistou nebo fotbalistou, že jsem vydělal hodně peněz, že mi patří všechny obchody v České republice. Dokonce si ani nepředstavuji, jaké by to bylo, kdybych už konečně mluvil pořádně česky.

Já když zavřu oči, okamžitě začínám počítat. A opravdu ne peníze ani svá auta v garáži, ale počítám matematické příklady. Mocniny, odmocniny, rovnice... čísla se přede mnou objevují na papíře jako živá a já bleskurychle řeším i ty nejtěžší příklady. Někdy mi příklad nevyjde, ale to mi nevadí! Přeju k internetu a řešení si na něm vyhledám.

Tato činnost mi přináší samé příjemné pocity. Připadá mi, že dělám něco užitečného, a dokonce někdy objevím i nový vzorec. Občas se sám sebe ptám, proč mě matematika tak přitahuje, Je to tím, že číslům, na rozdíl od jazyka, rozumím? Nebo že je na ně spolehnoutí, že budou stále stejná? Že je to něco, co umím? Odpověď jsem ještě nenašel...

O čem se mi snívá, Tomáš Macháček, 9. B

Sny mohou být různé, často nereálné, ale často navazují na myšlenky, které se nám celý den honí hlavou. Tak si představte, že celý den přemýšlíte o dvaceti různých věcech, snažíte se je zlepšovat a doplňovat podle vašich představ. Každý člověk chodící na naší planetě má svůj vysněný sen, o kterém, když nespí, přemýšlí o něm a snaží se ho vylepšovat a zdokonalovat tak, aby byl co nejvíc realistický.

Já když sním o tom, o čem se mi zdálo, tak je to jenom ve snách. Když se probudím, tak si jdu vyčistit zuby a nasnídat se. U namáhavé práce, kterou ráno vykonávám, i přesto, že jsem hrozně líný, přemýšlím, o čem se mi zdálo, celé dopoledne pak o tom přemýšlím, jaké by to bylo úžasné, kdyby se to stalo ve skutečnosti. Zatím jsem byl probuzen v pravou chvíli, kdy ten sen už vyvrcholil, a kdy docházelo k nejnepříjemnějšímu okamžiku. Často lituji, že jsem se vzbudil, a z krásného snu se ocitnu do kruté reality, ve které je všechno tak, jak my si sami

vybudujeme. Mně se často zdá o té samé věci, co se mi zdálo den předtím, často navazuje i na to o čem sním, když bdím, a o tom, co si přeji. Podle mě by měl každý mít svůj vysněný sen, který bude doplňovat a vylepšovat podle svých představ.

Snít by měl každý, i když se tomu nevyhne. Bez snů by život nebyl žádnou radostí, a někdy nás může inspirovat k prvnímu kroku, který můžeme udělat, až se příští den probudíme. Je ale lékařsky dokázáno, že člověk, který když spí a něco se mu zdá, tak se v podstatě nevyspí, protože mozek přemýšlí, i když se mu něco zdá. Sny jsou krásné a mají své výhody a nevýhody.

O čem se mi snívá, Gabriela Hýžová, 9. B

Lidem se zdají různé sny a nikdo nemá zdání, o čem se tak asi zdá jiným lidem. Jaké oni mají sny. Pod pojmem sen si někdo představí příběh, který se mu zdá ve spánku, ať už příjemný, nebo ne. A nepříjemným snům obvykle říkáme noční můry. Ty se obvykle zdají malým dětem a neznám nikoho, komu by se jako malému noční můry nezdály. Propadá se podlaha, někdo nás pronásleduje za účelem zabití, je jedno, co se nám zdá,

protože za noční můru každý považuje něco jiného. Obvykle to ale končí tím, že se před tím, než sen skončí, probudíme. Někdy bych ráda zjistila, co by se nakonec stalo... Když před spánkem přemýšlíme o něčem, nad čím někdy bloumáme celý den, obvykle se nám stává, že to něco nebo někdo, se nám objeví ve snu. Situace jsou hodně podobné realitě a to s příběhem, o kterém sníme, že se někdy stane i v našich normálních životech nebo naopak s příběhem, který nekončí zrovna radostně. A tak se stává, že kvůli snům nám „běhá po rozumu“ ten dotyčný člověk, třeba další týden.

Realita se proplétá se sny a sny s realitou, ve snech sníme o nereálných věcech a v realitě zase sníme o splnění nejtoužebnějších snů. Snad každý zná citát „Realita může zničit sny, tak proč sny nemůžou zničit realitu?“ a možná, že většina, po probuzení zase spadla zpátky na zem a uvědomila si, že tenhle sen se asi těžko stane reálným. Podle snů se dají z naší hlavy vyčíst mnohé myšlenky, o kterých se bojíme nahlas, i v duchu přemýšlet. Jako další označení výrazu sen, je přání. Přání, jako touha něco mít, něco vlastnit, přání od slova přát si, něco nebo někoho. Ať se každý sám za sebe zamyslí, co si můžou přát děti na ulici, v dětských domovech, nebo bez sociálního zařízení a naopak, co si může přát dítě, které podle soudu těchto dětí, má všechno, na co si vzpomene.

Možná nejmagičtější den v roce plný přání, jdou Vánoce. Většina dětí strkají dopisy, kde jsou napsaná jejich přání za okno a pak si nechávají zdát a představují si, jak je Ježíšek bere a všechny si je čte, s jediným úkolem, aby všechna jejich přání splnil. Přání každého se liší

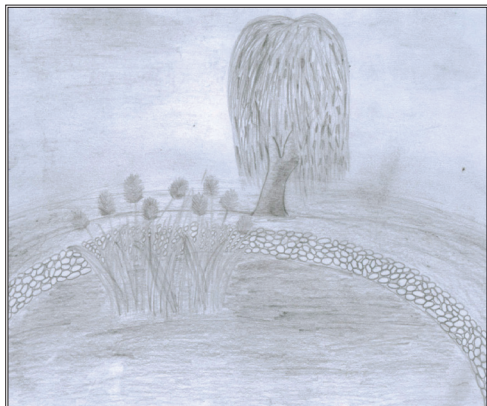
jeho životním příběhem a tím, co si prožil. A ať už si přát podívat se na místo, kam jsme se ještě nepodívali, anebo něco nového, nebude existovat člověk, který si nepřeje vůbec nic. Sen se nám ale nemusí jen zdát, můžeme snít i v bdělém stavu. Můžeme snít o tom, ať ten člověk, co okolo nás prochází, nás osloví, ať se minulost změní nebo naopak, ať je budoucnost lepší, můžeme snít o tom, čím jednou chceme být, nebo naopak si přát, abychom něčím určitě nebyli.

Sny mají všichni, nehledě na věk, nebo na povahu člověka. Liší se jenom jejich podstata. Proplétáme svá přání do snů a sny do přání, sny, které se nám zdály, sníme někdy dál v bdělém stavu a naopak. Je to něco jako koloběh snění po dobu našeho celého života a nestačíme pozorovat, jak se naše sny změnily věkem a tím, čím jsme si postupem času prošli. A o čem přímo snívám já? Mám nesčetně přání, která chci, aby se splnila, a sny se mi zdají skoro každou noc. Někdy nesrozumitelné, plné různých slátanin, ale někdy tak moc srozumitelné, až mi nahánějí strach. Z mých reálnějších snů a přání, bych možná zmínila jeden cíl, že bych se ráda jakožto „deváťáčka“, dostala na dobrou školu a samozřejmě nejlépe na ty, které jsem si vybrala. S tím také souvisí i druhé přání, aby se mi povedlo pololetní vysvědčení a ať je všechno, tak nějak v pohodě.

O čem se mi snívá, Denisa Vondrušková, 9. B

Snění. Pro každého to znamená něco jiného. Snění jako přání, jako touha, nebo snění jako sen, který se odehrává, když spíme. Takový sen bývá mnohdy lepší než realita, do které se po spánku vracíme. A o takovém snu, budu psát.

Spánek není jen odpočinek. Když usínáme, otevírá se nám brána do světa snů. Když půjdete pořád rovně a u mladého dubu zahnete vpravo, narazíte na múru. Jakmile se o vás dozví, tak vás lituju a ráno si převlečte peřiny! U zeleného rybníka jsou všude květiny. Ty vás vezmou ba dobrodružství, které jste nikdy předtím nezažili. A u zámku, tedy když půjdete pořád rovně, narazíte na dva bílé koně a ty vás odvezou do toho nejkrásnějšího snu, který vám když se probudíte, může být nápomocný. Záleží na každém, co si vyberu, nebo spíše na jeho mozečku. Zde se sny vytvářejí. Tedy, alespoň si to myslím. Honem, honem! Je čas vstávat! Zase jsme zaspali! To stoprocentně každý z nás zná! Tak to většinou dopadá, když se do půlnoci koukáte na televizi. Je to tu zas! Dopoledne škola, odpoledne buď kurzy anebo ... ano, správně jste uhodli - počítač! Ale večer. Večer se zase do toho světa vrátíme! Jenom doufám, že nebudete muset měnit peřiny! Radši myslíte celý den pozitivně, aby se vám nic takového nemohlo zdát. A jestli má smysl snít? Na to si snad odpoví každý sám. Máme přece google.

čtení pomáhá

Na ZŠ Kunratice se snažíme vést žáky k uvědomění toho, jak je čtení důležité pro každého člověka, protože mu pomáhá rozvíjet slovní zásobu, vyjadřovací schopnosti a fantazii. Každý z nás může během čtení prožívat osudy hlavních hrdinů, různá dobrodružství, napětí, chvíle radosti i smutku a může se tak odpoutat od každodenních starostí.

Samotné čtení nás vzdělává. Poznáváme díky němu blízké i daleké okolí, rozmanité charaktery postav a učí nás rozpoznávat různorodé žánry (sci-fi, romantický, dobrodružný, příběh s dětským hrdinou...) a různé autorské styly.

V naší škole rozvíjíme čtenářskou gramotnost pravidelně konanými čtenářskými dílnami v hodinách českého jazyka. Ty spočívají v tom, že si každý z žáků vybere jednu knížku, která je mu sympatická nebo mu byla doporučena. K výběru můžeme využít školní knihovnu, třídní knihovničku nebo knihy, které máme doma. O přečtených knihách žáci diskutují, sdílejí své dojmy a zkušenosti. Vytváří čtenářské listy či deníky. Hodiny čtení se postupně

proměňují v literární dílny.

Žáci mají svobodu ve volbě knihy a nemusí číst to, co je vůbec nebaví. Díky tomu si tak chvíle strávené s knihou velmi užívají.

V tomto školním roce jsme jako škola začali svým čtením podporovat i ty, kteří to potřebují. Zapojili jsme se do projektu ČTENÍ POMÁHÁ. Jde o projekt, který pomocí žáků a jejich virtuálních peněz pomáhá potřebným lidem. Naši žáci si na stránkách projektu vyberou knihu, která je zaujme a po jejím přečtení vyplní test, za nějž mohou získat virtuálních 50 korun. Tyto peníze pak mohou věnovat na charitu, která je nejvíc osloví.

Věříme, že pomáhat druhým je srdečné, rychlé a správné.